

Celebració de la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats

Els pastors assistents es van fer una fotografia de grup a la Sagrada família

---

BUTLLETÍ D L'ARQUEBISBAT D BARCELONA

Núm. 156 (2014) IX

30 de novembre

Redacció i administració:

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació
c/ Bisbe, 5 – 08002 Barcelona – Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05
A/e: premsa@arqbcn.cat – Web: www.arqbcn.cat

Celebració de la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats

---

- Vint-i-cinc pastors de grans ciutats de tot el món es varen reunir a Barcelona els dies 24, 25 i 26 de novembre de 2014.
- El dia 25 de novembre es va celebrar a la basílica de la Sagrada Família l'acte cultural i cultural titulat "Paraula de Déu i músiques del món", amb l'assistència dels congressistes i de tots els bisbes de Catalunya.
- El dijous 27 de novembre, el Papa Francesc va rebre en audiència els congressistes.

El dilluns 24 de novembre de 2014, a les 16 hores, a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona es va obrir la celebració de la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, promogut pel nostre Cardenal Arquebisbe, congrés que es va clausurar pròpiament el dijous dia 27 de novembre, en l'audiència que el Sant Pare va concedir a tots els congressistes, que es varen traslladar a Roma i als quals el Papa Francesc va dirigir un important discurs que es publica en aquestes mateixes pàgines.

1. Cardenals, arquebisbes, bisbes i preveres presents

Donem l'elenc dels cardenals, arquebisbes, bisbes i preveres participants en les sessions d'aquesta segona fase del Congrés:

- Card. Agostino Vallini (Roma),
- Card. Lluís Martínez Sistach (Barcelona),
- Card. Oswald Gracias (Bombai),
- Card. Laurent Mosengwo Pasinya (Kinshasa),
- Card. Jean-Pierre Ricard (Bordeus),
- Card. Crescenzo Sepe (Nàpols),
- Card. Josip. Bozanic (Zagreb),
- Card. Philippe Barbarin (Lió),
- Card. Orani Joao. Tempesta (Rio de Janeiro),
- Card. Odilo Pedro Sherer (Sao Paulo),
- Card. Ricardo Ezzati Andrello (Santiago de Xile),
- Card. Andrew Yeom Soo-Jung (Seül),
- Card. John Onaiyekan (Abuja),
- Arzobispo Carlos Osoro (Madrid),
- Patriarca Manuel José Macario Clemente (Lisboa),
- Arzobispo Samuel Kleda (Duala),
- Arzobispo Paul Bui Van Doc (Saigon),
- Arzobispo Rogelio Cabrera López (Monterrey),
- Arzobispo Salvatore Joseph Cordileone (San Francisco),
- Mons. Sebastià Taltavull (Bisbe auxiliar de Barcelona),
- Mons. Enrique Eguía Seguí (Bisbe auxiliar de Buenos Aires),
- Dr. Alphonse Borràs (Liège),
- Dr. Carlos Maria Galli (Buenos Aires),
- Dr. Armand Puig Tàrrach (Barcelona),
- Dr. Joan Planellas (Barcelona).

Com va dir, el cardenal Lluís Martínez Sistach en una de les sessions de treball, alguns arquebisbes de grans ciutats, com el cardenal arquebisbe de Tegucigalpa i el cardenal arquebisbe de Varsòvia, que havien anunciat la seva participació, varen excusar la seva absència per tenir compromisos que no podien ajornar.

2. Salutació del cardenal Lluís Martínez Sistach

Tots els assistents estaven situats entorn d'una taula rodona situada a l'aula magna del Seminari Conciliar. Feta la pregària inicial, que fou un parenostre en llatí, el cardenal Martínez Sistach pronuncià el següent parlament en italià, del qual en donem la versió

catalana (els títols intermitjos són de la redacció del BAB).

“Amb gran satisfacció els dono la benvinguda a Barcelona, a aquesta Església metropolitana i a aquesta acollidora ciutat, que participa d’allò que és propi de les grans ciutats del món. Els agraeixo moltíssim el fet d’haver acceptat la meva invitació de participar en aquesta segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats.

Com recordaran, aquest Congrés Internacional que he organitzat a Barcelona és el fruit d’unes converses amb el cardenal Bergoglio, pocs dies abans del conclave del mes de febrer de 2013, i després mantingues amb el Papa Francesc, tot just elegit com a Bisbe de Roma. Ell em manifestà la seva preocupació i el seu interès especial per a la pastoral de les grans ciutats, com el Gran Buenos Aires. La seva preocupació i el seu interès coincidien. Sempre he pensat que com a pastors de les grans ciutats del món hauríem de tenir més contactes entre nosaltres per tal de compartir els reptes i les experiències de la nostra pastoral evangelitzadora en les megàpolis.

El Papa Francesc està a l’origen d’aquest Congrés Internacional, ha seguit d’a prop la seva organització i la seva realització i ha volgut rebre’ns en audiència privada el proper dia 27 de novembre al Vaticà com per a coronar, amb les seves paraules, les dues fases del Congrés.

Com és conegut, els dies del 20 al 22 de maig d’aquest any vàrem celebrar la primera fase. Hi varen participar sociòlegs, pastoralistes, teòlegs i experts d’altres especialitats de primera línia per tal de presentar, els matins, nou ponències sobre la realitat de les grans ciutats del món d’avui. Durant les tardes els nou ponents i els quinze experts es reunien per reflexionar sobre el contingut de les ponències amb la finalitat d’arribar a concretar, sobre els seus continguts, sobre algunes qüestions i sobre les conclusions, etc., alguns punts que poguessin ajudar els pastors de les grans ciutats a reflexionar sobre la manera com tot això té una incidència positiva o negativa sobre la realitat i sobre com promou o obstaculitza la presència de l’Església i la seva missió d’evangelització de les megàpolis. El resultat d’aquestes tardes de treball és el Document de Síntesi que els ha estat enviat a tots vostès, juntament amb el text de les nou conferències a fi que hi hagin pogut reflexionar i preparar els diàlegs que tindrem durant aquestes dies.

El diagnòstic dels experts

Els experts, el passat mes de maig, varen oferir-nos als pastors aquest diagnòstic: vivim en un planeta que en la seva major part és urbà, la geografia urbana és heterogènia i la gran ciutat és ambivalent, amb manifestacions de deteriorament de la vida. Per

poder comprendre la gran ciutat és decisiu el discurs cultural. Els problemes fonamentals de les persones són la por, la violència i l'aïllament social, com també ho són la desconfiança davant les institucions, juntament amb l'aparició de nous fenòmens (l'individualisme i els nous moviments socials) i el recurs a dues institucions tradicionals: la família i la religió.

A la llum d'aquests resultats, els experts varen presentar diverses propostes: una mirada contemplativa per descobrir la presència de Déu en la ciutat i que la ciutat és un lloc per a la trobada amb Crist i amb el proïsme. L'activitat missionera i evangelitzadora en una Església "en sortida" és la forma pastoral més adequada de la pastoral urbana. Pau, ciutadà de Tars i de Roma, esdevindrà el gran missioner urbà dels inicis del cristianisme. La Trobada amb els pobres és un element definitori de la pastoral de les grans ciutats i de la missió que l'Església hi ha de realitzar. En la gran ciutat la missió es fa realitat per mitjà del contacte personal i la *parresia* és una actitud espiritual fonamental del deixeble missioner. L'Església és el paradigma missioner en les grans ciutats. Partint de les dades que ens ofereix la Sagrada Escriptura s'ha posat en relleu el nexa entre les nocions d'Església com a "casa" i com a "família", i això permet de desenvolupar uns models o figures d'Església properes (Església domèstica o Església de casa), sobre el model de "petites comunitats" o "comunitats eclesials de base", sobre el model del "sector humà" o de "pares i mares catequistes", sobre el model "família dels malalts", o sobre el model "religiositat popular".

L'executor principal de la comunicació de l'Evangelí en una gran ciutat és l'Església particular i el Bisbe diocesà està cridat a mostrar la faç concreta d'una Església encarnada en una realitat concreta. A partir del segle IV apareix la parròquia urbana que és "en un lloc concret de la ciutat, l'Església per a tot i per a tots". Parròquia personal més aviat que parròquia territorial. En la ciutat, la parròquia ofereix tres serveis: ésser un centre d'identificació simbòlica al bell mig de la xarxa urbana, ésser una porta d'accés immediat i lliure a la fe cristiana i a l'existència eclesial, i ésser una institució de proximitat en relació amb l'ambient urbà i amb la vida dels ciutadans. Es va dir que les dimensions comunitàries i missioneres de la parròquia a vegades creen tensions amb la funció parroquial de servei "per a tots i per a tots". El document d'Aparecida (ciutat en endavant com DA) proposa una pastoral urbana en la qual la parròquia esdevé una "comunitat de comunitats".

L'Església en la gran ciutat

Una *forma Ecclesiae* que resulti atractiva per a la gran ciutat cal que estigui impregnada d'espiritualitat i de moralitat, ja que està al servei de l'home urbà del segle XXI i dels seus problemes existencials. La gran ciutat necessita que les esglésies estiguin obertes i siguin un lloc de silenci, de trobada i de pregària. L'Església ha de presentar-se davant del món com a Església orant i com a mestra espiritual.

L'Església particular que viu en la ciutat cal que sigui completament urbana, és a dir, que tingui una estructura, un llenguatge i unes actituds que siguin les pròpies de la ciutat. L'Església urbana té com a punt de partença un acte de fe (Déu viu en la ciutat), que es viu en l'esperança (sortir vers la ciutat i les seves perifèries existencials i urbanes) i que es concreta en la caritat (descobrir la petjada de Déu i estimar aquelles realitats que Ell ha estimat el primer). També es va dir que una Església que vulgui ser veritablement urbana ha de tenir una estructura, un llenguatge i uns costums que pertanyen a la ciutat. Ha de plantejarse tres nusos, o tres problemes a deslligar: A) posar en relació el territori i l'àmbit cultural; és a dir, identificar els "llocs" de la ciutat on es busca el sentit de la vida i per tant hi ha una pregunta religiosa. B) Posar en relació els llenguatges existencial, simbòlic i conceptual, cercant un llenguatge que pugui "encarnar l'Evangeli en la ciutat". El paradigma del bon samarità i la "samaritanitat" són essencials a l'Evangeli. C) Posar en relació els components del poble de Déu, tots ells deixebles missioners: bisbes, sacerdots, diaques, persones consagrades a Déu en la seva diversitat individual i associada, en una Església que és Poble de Déu, en quan Poble convocat per Déu i en quan que és "poble" d'aquesta o d'aquella ciutat.

Una Església autorreferencial es troba en dificultat per a entendre l'home de la ciutat (Delarbe), té tendència a evangelitzar partint de l'estabilitat i no de la mobilitat (Galli, Lozano), no veu la ciutat com una cosa que es desenvolupa sinó com un problema (Spadaro), no té en compte que la realitat sovint desborda l'organització (Rocucci); en el fons no creu que l'Església sigui una de les grans esperances –potser l'única- de la gran ciutat en aquest moment de la història (Castells, Elzo).

L'Església està cridada ser "l'ànima de la ciutat" (Rocucci), aquella institució que "pot portar al cor de la cultura del nostre temps el sentit unitari i complert de la vida, sentit que ni la ciència ni la política ni l'economia ni els mitjans de comunicació li poden proporcionar" (cardenal Bergoglio).

En les propostes sobre la missió del pastor en la gran ciutat s'afirma que els dos sentits espirituals fonamentals del pastor són la vista i l'oida. La ciutat demana una mirada de fe gràcies a la qual es descobreix que Déu viu en la ciutat (DA 514). A més a més, el pastor escolta, escolta la ciutat; sent el seu batec cardíac, les seves aspiracions, els seus sofriments, la soledat dels pobres, que són "els rostres soferts de Crist" (DA 393,540).

La nova Jerusalem és el paradigma de la gran ciutat. Està cridada a realitzar en el seu interior un món diferent, una societat fonamentada en la convivència, una humanitat il·luminada per "la glòria de Déu i de l'Agell" (Ap 21,23 i 22,5). El pastor ha de descobrir el "pas de Déu" per la ciutat i proposar aquella *forma Ecclesiae* que correspon al poble que li ha estat confiat.

El nostre treball d'aquests dies

Quin ha de ser el nostre treball aquests dies a Barcelona? D'acord amb l'estructura del Congrés, en aquesta segona fase, que és la pròpia dels pastors, ens dedicarem especialment a reflexionar sobre els continguts del Document de síntesi. És a dir, reflexionarem i dialogarem sobre els continguts que ens varen oferir els especialistes sobre la realitat de les grans ciutats en què viu l'Església, treballa, evangelitza i compleix la seva missió. Em sembla que també pot enriquir el nostre diàleg i les nostres reflexions la possibilitat que tenim d'exposar aquelles experiències de pastoral evangelitzadora que hàgim fet en les nostres ciutats.

El Document de Síntesi té tres parts: 1. Constatacions; 2. Propostes; 3. Conclusions. Les conclusions són el fruit de les constatacions i de les propostes. I tracten sobre aquests continguts: A) La mirada sobre la gran ciutat; B) La sortida missionera en la gran ciutat; C) La *forma Ecclesiae* o el paradigma missioner de l'Església en la gran ciutat; D) L'Església com a subjecte que comunica l'Evangelí en la gran ciutat; E) Ésser pastors en la gran ciutat.

Ens ha semblat oportú que el nostre treball, els nostres diàlegs, les nostres reflexions es concentrin sobre els continguts de les conclusions; però això no vol dir que no puguem tractar, si es creu interessant, altres continguts que no estiguin presents en les conclusions.

En les conclusions del Document de Síntesi s'hi inclouen moltes preguntes que plantejaven les reflexions fetes pels experts, i que ens ajudaran en els nostres diàlegs i en les nostres possibles conclusions.

El treball que farem nosaltres, els pastors, preveu algunes ajudes, a més de l'ús del Document de Síntesi i les nostres noves reflexions. Ens ajudarà un moderador, el doctor Armand Puig, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, i dos experts, el doctor Carlos maria Galli, professor de la Universitat Catòlica de Buenos Aires, i el doctor Alphionse Borràs, vicari general de Lieja. Ambós han estat ponents en la primera fase del Congrés. La seva ajuda no consisteix a fer-nos conferències, sinó a orientar la nostra reflexió, quan sigui el cas i, només quan sigui necessari, a orientar el bon resultat del nostre treball.

Deixar-nos interpel·lar com a pastors

Quina és la finalitat del treball que nosaltres, els pastors, farem aquestes dies a Barcelona? Fonamentalment, el nostre treball ha d'ésser el de deixar-nos interpel·lar com a pastors, a la llum del que ens varen dir els experts; dialogar sobre aquests continguts i sobre allò que nosaltres, com a pastors, podem afegir-hi o corregir; i també enriquir,

amb possibles experiències diocesanes que puguem exposar; conèixer-nos millor com a pastors de grans ciutats del món, de manera que en el futur ens puguem ajudar quan en les nostres Esglésies locals tinguem necessitat d'aprofitar-nos de les experiències aquí exposades.

Cal que arribem a unes conclusions per poder-les oferir al Papa Francesc el proper dia 27 i per portar-nos-les a casa? No necessàriament, però em sembla que seria convenient arribar a unes conclusions sobre la manera com pensem que cal tenir present el treball que ens varen oferir els tècnics en la pastoral de les nostres Esglésies diocesanes. El vicepresident de la Facultat de Teologia de Catalunya, el doctor Joan Planellas, serà present a la sala, prendrà apunts sobre els diàlegs i indicarà les coincidències, les eventuais conclusions o els aspectes importants que ens puguin ajudar en l'evangelització de les grans ciutats. Un sacerdot, mossèn Jordi Piquer, i un diaca, mossèn Ramon Ollé, delegat de mitjans de comunicació del nostre Arquebisbat, prendran nota dels nostres diàlegs, com ja ho varen fer sobre els diàlegs dels experts en la primera fase del Congrés.”

3. Crònica de les vuit sessions de treball

Les vuit sessions de treball –dues al matí i dues a la tarda-, amb una duració d'una hora i mitja cada una- es van desenvolupar a l'aula magna on els 25 membres participants en la segona fase varen seure en forma d'una gran taula rodona. Tots disposaven de micròfon i de servei de traducció a diversos idiomes i sobretot a l'italià, que fou la “llengua franca” d'aquesta segona fase, encara que cada participant podia parlar en la llengua per ell escollida.

Els participants residien tots al Seminari Conciliar, on foren molt ben acollits pel rector, i on varen concelebrar l'eucaristia cada dia del Congrés. El darrer dia els congressistes varen agrair l'acolliment al rector, Mn. Josep Maria Turull, amb un fort aplaudiment. Viure junts al Seminari va facilitar molt els contactes fora de les sessions de treball; alguns cardenals i bisbes varen expressar la seva satisfacció per tenir l'oportunitat de conèixer amb els seminaristes.

La secretaria de la Facultat de Teologia es va fer càrrec de la secretaria del Congrés –atesa per Adela Serra i pel matrimoni Toni Blas i Margherita Amodei- i va ser també objecte d'un especial aplaudiment en la darrera sessió de treball per l'eficàcia i rapidesa del seu servei, que va facilitar que en la darrera sessió ja es pogués dialogar sobre un document de síntesi dels diàlegs tinguts el dilluns, el dimarts i el dimecres i que, el dijous 27, fou presentat al Papa Francesc en l'audiència que els va concedir.

Per tal de donar una idea del treball fet, es publica a continuació una breu informació

del treball de cada una de les vuit sessions i al final de cada sessió transcrivim el cinc punts del text que fou lliurat al Sant Pare com a resum essencial dels diàlegs mantinguts pels pastors de les grans ciutats.

Un intercanvi introductori

Les dues primeres sessions de treball es varen celebrar el dilluns 24 de novembre a la tarda. Varen tenir un caràcter introductori i es demanava als congressistes que manifestessin el seu parer sobre el “Document de Síntesi” que els fou enviat perquè el llegissin com a preparació a les sessions de la segona fase del Congrés.

Les intervencions varen manifestar la seva satisfacció pel contingut del document enviat, que fou molt elogiat, sobretot per la descripció que fa de la gran ciutat com a multiètnica i multireligiosa (cardenal Vallini), del seu pluralisme cultural i del seu caràcter individualista i murallat i de barris tancats (cardenal Ezzati), amb sectors pobres i exclosos, que coexisteixen amb sectors rics (cardenal Sepe), amb l’augment de la por i l’aïllament de molta gent, amb la violència creixent (arquebisbe Cabrera López). El desarrelament cultural i religions de les persones a la gran ciutat, però que ens cal superar la por a la ciutat que no es la Babilònia de tots els mals i no està en mans del dimoni, perquè Déu habita en la ciutat, a les famílies, a les parròquies, a les noves comunitats o moviments (cardenal Sherer).

Altres intervencions varen lloar la preocupació evangelitzadora del document de treball, la seva preocupació de suscitar la fe, d’arribar a les famílies, de construir comunitats cristianes vives (arquebisbe Clemente), de fer-se presents en els mitjans de comunicació, també en els no confessionals (cardenal Tempesta), que cal anar allà on hi ha la gent (cardenal Sepe), que l’evangelització es fa sobretot per mitjà del testimoni personal, com un “contagi” (cardenal Ricard, arquebisbe Kleda i altres). Que cal passar d’una pastoral de programes a una pastoral d’actituds, com l’esperança, l’alegria, la soolidaritat (cardenal Ricard i Eguia Seguí, bisbe auxiliar de Buenos Aires).

Es va insistir molts en tres prioritats pastorals a la gran ciutat: les comunitats de base (cardenal Monsegwo Passinya, de Kinshasa), les famílies, les parròquies (Sherer, de sao Paulo) i els joves (Cordileone, de San Francisco). També es va dir que cal humanitzar les ciutats, sobretot davant el fenomen de la creixent violència (Cabrera López, de Monterrey).

La realitat del nostre Arquebisbat

Una intervenció del cardenal Martínez Sistach va presentar la realitat del nostre arquebisbat, fent un resum de la seva història recent i de la seva demografia, sobretot del fenomen de la immigració interior a Espanya primer i ara cada vegada més internacio-

nal, així com del nombre de sacerdots, diaques, religiosos/es i laics compromesos. Va demanar una lectura teològica de la ciutat, a la llum de Déu, i explicà el contingut del Pla Pastoral Diocesà i la iniciativa de l'Escola Diocesana d'Evangelització, destinada sobretot als laics.

El dimarts 25 de novembre els congressistes ja varen iniciar el treball d'anàlisi del capítol tercer del "Document de Síntesi" titulat "Punts bàsics que cal tenir en compte en la pastoral de les grans ciutats". Recordem que té aquestes cinc apartats: A) la mirada sobre la gran ciutat; B) La sortida missionera en la gran ciutat; C) La *forma Ecclesiae* o el paradigma missioner de l'Església en la gran ciutat; D) L'Església com a subjecte que comunica l'Evangeli en la gran ciutat; i E) Ser pastors en la gran ciutat.

Veure la ciutat amb realisme

En les quatre sessions d'aquest dia es van tractar els aparats A, B i C. Es va demanar una visió realista de la ciutat, sobretot en l'èxode dels caps de setmana (cardenal Martínez Sistach i cardenal Bozanic, de Zagreb), a anar més enllà de la parròquia, però no fer res sense un estret contacte amb els arxiprestos (cardenal Vallini), a cercar el contacte amb els grups que són fora de la parròquia (Cabrera López), a centrar-se en la persona de Crist i en el contacte de tu a tu (Clemente, de Lisboa), a superar nosaltres la por de Jonàs (cardenal Sherer), a respondre a la fam de Déu de les persones a la ciutat (arquebisbe Kleda), a viure la "conversió pastoral" (cardenal Tempesta), a viure una empatia amb la gent (cardenal Ezzati), que ens porti a la pastoral dels malalts, al consol de la fe als qui viuen la mort d'un ésser estimat, presència en els tanatoris (Taltavull, bisbe auxiliar Barcelona).

El dia es va cloure amb l'assistència de tots els congressistes a la Sagrada Família a l'acte "Paraula de Déu i músiques del món", del qual s'informa més endavant en aquestes pàgines.

Les dues sessions del dimecres al matí van estar dedicades als apartats D (L'Església com a subjecte que comunica l'Evangeli en la gran ciutat) i E (Ser pastor en la gran ciutat). Després, durant la tarda, abans de marxar cap a Roma, es va fer una visita guiada a la Sagrada Família i el nostre cardenal obsequià els congressistes amb la reproducció d'una ceràmica de Gaudí amb les inicials JMJ, Jesús, Maria i Josep. El cardenal també comunicà que estava ultimant l'estudi per constituir una fundació que promogui estudis, publicacions i altres iniciatives, totes dirigides a la pastoral de l'Església en les grans ciutats.

Importància de les comunitats

Sobre l'apartat D es va insistir en la funció en l'evangelització de les comunitats

cristianes de base i dels laics (cardenal Monsengwo Pasinya i cardenal Masrtínez Sistach), en la relació entre territorial i funcional i entre laicat i sacerdots i religiosos, es va insistir en què tot és necessari (cardenal Gracias, arquebisbe Kleda, entre altres). També en la funció d'una litúrgia ben celebrada (arquebisbe Clemente, en la necessitat d'escoltar les persones (arquebisbe Osoro, Madrid).

La darrera sessió de treball va estar dedicada a l'apartat E (Ser pastor en la gran ciutat). Es va invitar a superar la por a la ciutat, la por de Jonàs (cardenal Sherer, arquebisbe Cabrera, etc.), a dir una paraula en l'espai públic quan sigui necessari, a crear unitat en la pluralitat de carismes, a ser una comunitat cristiana de "portes obertes" (cardenal Martínez Sistach), a evangelitzar sense complexos, promvent l'esperança i la justícia (arquebisbe Cabrera), que el bisbe no faci res sense tenir en compte els sacerdots (Vallini, de Roma), sobre la necessitat de constituir diòcesis petites, o zones pastorals confiades a bisbes auxiliars (Onaiyekan, de Abuja, Nigèria), etc.

Paraules d'agraïment del cardenal Martínez Sistach

Va cloure la darrera sessió de treball el cardenal Martínez Sistach, recordant la constant presència i encoratjament del Papa Francesc en aquesta iniciativa i com la idea va anar prenent cos, amb l'ajuda econòmica d'alguna fundació. Va fer història de la primera fase del Congrés i va remarcar el fet que la segona fase es clouria el dia següent entorn del Papa Francesc.

Va explicar que es publicaria un llibre amb tota la documentació del Congrés en diverses llengües. "Gràcies a tots vosaltres, pastors de grans ciutats i un record cordial per als qui no han pogut venir. Potser ens tornarem a trobar a Barcelona. Aquests han estat, per a tots nosaltres, tres dies de fraternitat, de col·legialitat efectiva i afectiva. També de treball per millorar el nostre servei pastoral en les ciutats. Espero que el que aquí s'ha dit ens pugui ajudar a tots, i ara ja ens coneixem més per poder consultar-nos els uns als altres quan hi hagi ocasió".

El cardenal Vallini, arquebisbe vicari del Papa per a la diòcesi de Roma, va demanar la paraula per dir que tenia un gran record del cardenal arquebisbe de Barcelona, del que va ser company d'estudis a la Universitat Lateranense i, després va explicar algunes anècdotes del bon company, sempre disposat a servir els companys, que era el Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, "que ha esdevingut la primera autoritat mundial en tot el que fa referència al dret d'associació a l'Església". I va afegir: "Gràcies, estimat germà, per aquesta iniciativa i desitjo que comporti un gran bé per a tu, per a la teva arxidiòcesi i per a tots els presents".

4. Acte a la basílica de la Sagrada Família

Més de 100 milions de catòlics van estar representats aquest dimarts a la basílica de la Sagrada Família en l'acte central i de cloenda del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, en què van participar els vint-i-dos arquebisbes que es van reunir al Seminari Conciliar de Barcelona per debatre els desafiaments que tenen les grans urbs. Sota el títol 'Paraula de Déu i Músiques del món', tots els assistents van poder gaudir d'una litúrgia de la Paraula, combinada amb testimonis i peces musicals interpretades per la Polifònica de Puig-reig i l'Escolania de Montserrat.

Presència de les primeres autoritats

Abans de començar l'acte i en presència de nombrosos mitjans de comunicació, el president Artur Mas així com l'alcalde Xavier Trias, la presidenta del Parlament, Núria de Gispert, i el president de la diputació de Barcelona, Salvador Esteve, van saludar efusivament el Cardenal Martínez Sistach i els pastors de les grans ciutats que van participar en aquesta segona fase del Congrés. Una foto de família -juntament amb el director d'Afers Religiosos, Enric Vendrell- va posar punt i final a una trobada entre autoritats, que van voler donar la benvinguda als pastors vinguts d'arreu del món.

Foto de família

Un cop saludades les autoritats polítiques, els arquebisbes participants al Congrés van fer-se una instantània tots plegats a les escales del presbiteri, on s'havia habilitat un escenari. Una segona instantània retratava els vint-i-dos pastors de grans ciutats i afegia els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.

El món, representat en diferents formats

L'acte central del Congrés de Pastoral de les Grans Ciutats va començar amb un conjunt de metalls i va prosseguir amb una salutació del Cardenal Martínez Sistach a tots els feligresos que hi van assistir. Cançons d'arreu del món -peces zulú, nord-americana, filipina, polonesa i catalana- interpretades per la Polifònica de Puig-reig van amenitzar l'acte, que va continuar amb quatre testimonis, un per a cada continent participant. Un africà, una americana, una asiàtica i un català van explicar la realitat social que es viu al seu continent i van desmentir prejudicis creats al voltant de la seva cultura.

Litúrgia de la Paraula

Després de la lectura del llibre de l'Apocalipsi, el Cardenal Martínez Sistach va fer la seva homilia en què va destacar el treball realitzat en aquesta segona fase del Congrés:

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la celebració de la Paraula de l'acte realitzat a la Basílica de la Sagrada Família, amb motiu del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, Barcelona, 25 de novembre de 2014

Celebrem la 2ª etapa del Congrés Internacional de Pastoral de les grans Ciutats, per ajudar a una millor presència de l'Església en les grans concentracions urbanes del món. Com ens demana el Papa Francesc, volem sortir a les perifèries geogràfiques i existencials, desitgem que l'Església sigui una Església samaritana enmig de les nostres ciutats del món.

El Papa Francesc ens diu que Déu viu en la ciutat, que ens cal contemplar la ciutat amb una mirada contemplativa, una mirada de fe que ens fa descobrir la presència de Déu, i que es manifesta en el desig i l'esforç de moltes persones per la fraternitat, la solidaritat i la justícia. Aquesta mirada de fe vers les nostres grans ciutats ens ajuda a estimar-les, a no veure-hi només o principalment tot allò que és negatiu i dolent, i a descobrir millor totes les meravelles que Déu fa en els ciutadans i en les realitats de les grans concentracions urbanes.

Han vingut a Barcelona pastors –cardenals i arquebisbes– de grans ciutats del món. Els hi donem la benvinguda molt cordial. Les Esglésies diocesanes dels pastors que ens hem reunit a Barcelona sumen uns dos cents milions de persones. Aquests dies a Barcelona ens hem deixat interpel·lar pel que ens han dit els experts sociòlegs, pastoralistes i teòlegs sobre la realitat de les megàpolis, els reptes i els desafiaments, les dificultats i els avantatges que ofereixen les grans ciutats a la missió evangelitzadora de l'Església, per tal que aquesta i que els cristians urbans, serveixin més i millor als homes i dones practicant les obres de misericòrdia corporals i espirituals.

Ens acull aquesta magnífica i singular Basílica de la Sagrada Família, ubicada en el bell mig geogràfic de la nostra ciutat metropolitana de Barcelona. Antoni Gaudí i tots els constructors de catedrals, volien fer realitat simbòlica de la nova Jerusalem que davalla del cel, el temple singular que projectaven i construïen. Tanmateix, avui la realitat eclesial de la comunitat diocesana reunida per lloar Déu amb la Paraula i la música, manifesta esplendorosament l'Església de Crist que fa present el que ens ha dit la lectura de l'autor de l'Apocalipsi. Ja ha començat a realitzar-se el que ens ha dit aquest text de la Paraula de Déu.

Aquesta Jerusalem baixada del cel, venint de Déu, ciutat santa, abillada com una núvia que s'engalana pel seu espòs, és l'Església una i única del Crist, estesa d'Orient a Occident, el tabernacle on Déu habita amb els homes i dones de la humanitat. Nosaltres som el seu poble i Ell és el nostre Déu que és amb nosaltres. El cristianisme començà a la ciutat de Jerusalem amb la mort i resurrecció del Senyor i d'allí l'Evan-

geli s'expandí a les altres ciutats. Les nostres grans urbs són les ciutats de Déu i dels homes i dones que desitgen amb esperança una ciutat on Déu eixugarà totes les llàgrimes, on no existirà la mort, el dol, ni crims ni sofriment. Tot això és el que desitgem i el que per la presència de Déu en les ciutats, en les seves llars, en els seus carrers i les seves places, poc a poc es va assolint. Tanmateix, aquests desitjos s'assoliran plenament en la Jerusalem celestial, quan "les coses d'abans hauran passat" i el qui seu al tron digui "jo faig que tot sigui nou" i quan veurem "un cel nou i una terra nova". Amen. Al·leluia.

Missatge del Papa Francesc

Missatge del Papa Francesc al Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach

Ciutat del Vaticà, 19 de novembre de 2014

Benvolgut germà,

Et saludo amb afecte en aquests moments en què es donen els darrers passos del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats celebrat a Barcelona. I saludo també els organitzadors i els participants en les seves diverses fases.

M'alegro pels esforços realitzats i animo a tots a continuar reflexionant, de manera creativa, sobre la manera d'afrontar la missió evangelitzadora en els grans nuclis urbans, cada vegada en major expansió, i en els que tots tenen necessitat de sentir la proximitat i la misericòrdia de Déu, que mai no els abandona. Ell sempre sap fer-se trobar, pren la iniciativa per oferir el sentit de la vida veritable a aquells que estan sols, desorientats o adolorits per les ferides provocades sovint per una societat frenètic i insolidària.

L'Església té la missió de fer arribar la Bona Notícia de Jesucrist i del seu amor salvador als diferents ambients, sense por al pluralisme i sense caure en cap discriminació. No considera una pèrdua sortir a les perifèries, i canviar els esquemes habituals, i això és necessari. Com a una mare, allò que l'interessa és el bé dels seus fills, sense estalviar esforços i sacrificis: que no els manqui la llum de l'Evangeli per tal de poder portar una vida fecunda d'esperança, d'alegria i de pau; que no els falti acolliment per tal de sentir-se integrats en una comunitat, ja sigui en unes circumstàncies de disgregació, ja sigui en un ambient de fred anonimat; que creixi en ells l'esperit d'una autèntica solidaritat amb tots, especialment amb els més necessitats.

Demano al Senyor que els treballs d'aquest Congrés il·luminin l'acció pastoral en el moment actual, i beneeixi de cor tots els congressistes i tots els qui participen en el

solemne acte que, en aquesta ocasió, té lloc en l'emblemàtic temple de la Sagrada Família, a Barcelona.

Et demano que resis i facis resar per mi i pels fruits del meu servei a l'Església.
Que Jesús et beneixi i la Verge Santa et protegeixi.
Fraternalment,

Francesc

Les pregàries dels fidels i el Parenostre van agermanar tots els pastors amb els feligresos de Barcelona. La cloenda de l'acte cultural i cultural va anar a càrrec de l'Escolania de Montserrat que va interpretar cinc peces musicals. En acabar, els arquebisbes van anar sortint de la basílica mentre saludaven els feligresos que havien assistit a l'acte. No van tenir gaire temps per meravellar-se de la bellesa de la basílica, però no era cap imprevist: al dia següent els pastors de les grans ciutats tornaven a la Sagrada Família per visitar-la amb detall.

5. Audiència del Papa Francesc als congressistes

L'Audiència privada del Sant Pare amb els cardenals i arquebisbes de vint-i-dos diòcesis d'arreu del món, entre ells el Cardenal i Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, s'ha celebrat a la Sala del Consistori del Palau Apostòlic, on el Pontífex ha aprofitat l'ocasió per aprofundir sobre els quatre desafiaments i possibles horitzons de la pastoral urbana, "els llocs des d'on Déu ens està cridant (...) i els aspectes als quals crec que hem de parar atenció".

Palabras del Cardenal Arzobispo de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la Audiencia concedida a los cardenales, arzobispos y obispos participantes en la segunda fase del Congreso Internacional de Pastoral de las Grandes Ciudades, Ciudad del Vaticano, 27 de noviembre de 2014

Querido Papa Francisco, mis primeras palabras, en nombre también de los pastores de grandes ciudades del mundo reunidos aquí, son de saludo muy cordial y de agradecimiento por su generosidad en hacer un hueco en su apretada agenda para concedernos esta Audiencia al final del Congreso Internacional de Pastoral de las Grandes Ciudades organizado y celebrado en Barcelona.

Gracias, querido Santo Padre, por su interés y participación en la realización de este Congreso. Recuerdo muy bien la conversación que mantuvimos en las Congregaciones Generales previas al Conclave de marzo de 2013, manifestándome su interés especial por la pastoral de las grandes urbes como Cardenal Arzobispo de la gran Buenos Aires, conversación que se repitió pocos días después elegido ya Obispo de Roma y Papa Francisco, el primer Papa plenamente urbano de la historia moderna. Estas conversaciones me animaron mucho a organizar este Congreso Internacional. Gracias, Santo Padre, por el interés que siempre ha manifestado por el Congreso y por su mensaje afectuoso y cercano que ha dirigido el martes pasado al pueblo de Dios reunido con los pastores en la celebración de la Basílica de la Sagrada Familia, un acto bajo el lema “Palabra de Dios y músicas del mundo” que ha dado alabanza a Dios con la Palabra y la música. Tomamos nota Papa Francisco de estas palabras de su mensaje: “aliento a todos a seguir reflexionando, de manera creativa, sobre el modo de afrontar la tarea evangelizadora en los grandes núcleos urbanos”.

El Congreso ha tenido dos etapas. En la primera, celebrada del 20 al 22 del pasado mes de mayo, sociólogos, teólogos y pastoralistas de diversos países han analizado en nueve ponencias la realidad actual de las grandes concentraciones urbanas del mundo, el encaje del cristianismo en la ciudad y la comunicación del Evangelio en estas urbes. Asimismo, los ponentes con otros expertos en distintas disciplinas, han elaborado un documento de síntesis en el que figuran diversas constataciones, señalando unas propuestas e indicando unas conclusiones para el estudio y reflexión de los pastores.

La segunda etapa del Congreso se ha dedicado únicamente a los pastores de grandes ciudades. Venimos de cuatro continentes del mundo. Nos hemos dejado interpelar estos días por lo que nos han señalado los expertos sobre la realidad actual de las grandes concentraciones urbanas, sus retos y sus desafíos para la presencia de la Iglesia en estas urbes y para la evangelización de sus ciudadanos. Esta reflexión nos ayudará a “poner todos los medios necesarios – como nos dice en *Evangelii gaudium*, – para avanzar en el camino de la conversión pastoral y misionera” (N. 25).

Los Sres. Cardenales y Arzobispos del Congreso coincidimos en la utilidad de este encuentro por ser de ámbito mundial y por constatar que vivimos en un planeta mayoritariamente urbanizado, en el que el 52% de la población mundial vive en ciudades. Como bien sabe, Papa Francisco, América Latina actualmente es urbana en un 66% y en 2050 llegará al 84% y Europa es urbana en un 70% y superará el 80% el año 2050.

En los trabajos de estas dos etapas del Congreso ha estado muy presente el contenido de su Exhortación Apostólica *Evangelii Gaudium*, especialmente los números 71-75, que tratan de los desafíos de las culturas urbanas. Este documento programático para la Iglesia, ha sido un verdadero background teológico y pastoral del Congreso que hoy Santo Padre clausuramos en su presencia. Lo iniciamos y lo clausuramos *cum Petroet-*

sub Petro. Deseo poner de relieve la coincidencia de esta segunda etapa del Congreso con el aniversario de su exhortación apostólica, de 24 de noviembre de 2013.

Somos muy conscientes de que necesitamos, como nos dice querido Santo Padre, “reconocer la ciudad desde una mirada contemplativa, esto es, una mirada de fe que descubra al Dios que habita en sus hogares, en sus calles y en sus plazas (...) Él vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia” (N. 71). La ciudad pide ser interpretada de manera teológica y sólo en segundo lugar se requiere el análisis sociológico, social, urbanístico y económico. La Iglesia que quiera evangelizar una gran ciudad ha de ser una Iglesia en salida, ni sedentaria ni autorreferencial, ni cerrada por aferrarse a sus propias seguridades. En definitiva, una Iglesia que va a las periferias geográficas y existenciales de nuestras grandes concentraciones urbanas, una Iglesia auténticamente samaritana en medio de la ciudad.

Empeñados en la evangelización, los pastores reunidos estos días en Barcelona hemos constatado que las transformaciones de estas grandes ciudades y la cultura que expresan son un lugar privilegiado para el anuncio del Evangelio. La proclamación de la Buena Nueva de Jesús será una base para restaurar la dignidad de la vida humana en estos contextos, porque el Señor quiere derramar en las grandes ciudades vida en abundancia. Hemos constatado el calado de estas palabras del *Evangelii gaudium*: “Se impone una evangelización que ilumine los nuevos modos de relación con Dios, con los otros, con el espacio y que suscite los valores fundamentales. No hay que olvidar que la ciudad es un ámbito multicultural. La Iglesia está llamada a ser servidora de un difícil diálogo” (N. 74).

Un sociólogo ponente del Congreso, impactó al decirnos que “existen miles de millones de personas que viven en las grandes ciudades, buscando el apoyo de la familia y de la religión para encontrar el camino del Bien frente a las oleadas destructivas del Mal que torturan su existencia. La Iglesia católica tiene ante sí un gigantesco desafío (Manuel Castells, Berkeley-Barcelona). En su documento programático, Papa Francisco nos dice que podemos afrontar este desafío con la “Iglesia en salida, que es la comunidad de discípulos misioneros que primerean, que se involucran, que acompañan, que fructifican y festejan” (EG, 24).

Santo Padre, le ofrecemos los frutos que ha dado y pueda dar este Congreso, especialmente los diálogos y reflexiones de estos días en Barcelona, las experiencias pastorales que hemos expuesto para ayudarnos mutuamente y el texto de las conclusiones que hemos preparado. Podemos decir que después de este encuentro somos obispos un poco más urbanos. Han sido unos días de oración, de trabajo, de fraternidad y de colegialidad afectiva entre nosotros. Esperamos con mucho interés sus palabras que son las del Pastor de la Iglesia extendida de Oriente a Occidente y las del que fue pastor de la gran Buenos Aires, siempre atento a las necesidades de la pastoral de las grandes ciudades del mundo

Palabras del Papa Francisco en el Congreso Internacional sobre la Pastoral de las Grandes Ciudades

Queridos hermanos,

Os agradezco vuestra participación en este encuentro, que nos recuerda el momento preparatorio celebrado en Barcelona el pasado mes de mayo. Agradezco al cardenal Martínez Sistach sus palabras de introducción.

En lugar de hacer un discurso formal -en parte porque quisiera ser algo espontáneo y en parte porque no he tenido tiempo para hacer un discurso formal, entre los textos de Turquía y los de Europa estaba muy ocupado...- yo os hablaré a partir de mi experiencia personal, el de uno que ha sido pastor de una ciudad populosa y multicultural como es Buenos Aires. Y también a partir de la experiencia que hemos realizado juntos como obispos de las 11 diócesis que forman esa región eclesial; con ellos, partiendo de los diversos ámbitos y propuestas, hemos buscado en comunión eclesial afrontar algunos aspectos pastorales para la evangelización de ese conjunto urbano con una población de cerca de 13 millones de personas, contando las 11 diócesis. Buenos Aires tiene tres millones por la noche y casi ocho durante el día debido a las muchas personas que se desplazan a la ciudad. Pero globalmente son 13 millones. Buenos Aires está en el decimotercer lugar entre las ciudades del mundo más densamente pobladas. En este momento de reflexionar con vosotros, deseo entrar en este “corriente” para abrir nuevos caminos; deseo también ayudar a superar posibles miedos, que muy a menudo todos sentimos de una manera o de otra, y que nos desorientan y nos paralizan.

En la *Evangelii gaudium* he querido llamar la atención sobre la pastoral urbana, pero sin oposición hacia la pastoral rural. Esta que estamos viviendo es una excelente ocasión para profundizar sobre los retos y los horizontes de una pastoral urbana. Retos, es decir, lugares desde los que Dios nos está llamando; horizontes, es decir, aspectos a los que creo que debemos prestar una especial atención. Hablaré sólo de cuatro, pero vosotros descubriréis muchos más, con toda seguridad.

Primer reto, quizás el más difícil: vivir un cambio en nuestra mentalidad pastoral. ¡Necesitamos cambiar!

En la ciudad necesitamos otras “hojas de ruta”, otros paradigmas, que nos ayuden a reestructurar nuestros pensamientos y nuestras actitudes. No podemos permanecer desorientados, porque este desconcierto nos lleva a equivocarse el camino, sobre todo a nosotros mismos, pero luego lleva a la confusión a todo el pueblo de Dios y aquellos que buscan con sinceridad de corazón la Vida, la Verdad y el Sentido.

Venimos de una práctica pastoral secular, en la que la Iglesia era el único referente de la cultura. Es así, es nuestra herencia. Como maestra auténtica, la Iglesia ha sentido la

responsabilidad de delinear y de imponer, no sólo las formas culturales, sino también los valores, y más profundamente crear el imaginario personal y colectivo, es decir, las historias, los fundamentos en los que las personas se apoyan para encontrar los significados últimos y las respuestas a sus preguntas vitales.

Sin embargo, ya no estamos más en aquella época. Es un tiempo que ya ha pasado. No estamos en la situación de cristiandad, de ningún modo estamos en ella. Hoy nosotros ya no somos los únicos que producimos cultura, ni los primeros, ni los más escuchados. Tenemos necesidad, por tanto, de un cambio de mentalidad pastoral, pero no hacia una “pastoral relativista - no, eso no- que para hacerse presente en la “cocina cultural” pierde el horizonte evangélico, dejando el hombre abandonado a sí mismo y emancipado de la mano de Dios. No, eso no. Este es el camino relativista, el más cómodo. ¡Este camino no se podría llamar pastoral! Quien actúa de esta manera no tiene un verdadero interés por el hombre, sino que lo deja expuesto a dos peligros igualmente graves: le esconden Jesús y la verdad sobre el hombre mismo. ¡Y esconder Jesús y la verdad sobre el hombre son dos peligros graves! Es un camino que lleva al hombre hacia la soledad de la muerte (cfr. *Evangelii gaudium*, 3-97).

Hay que tener el coraje de hacer una pastoral evangelizadora audaz y sin miedos, porque el hombre, la mujer, las familias y los diferentes grupos que habitan la ciudad esperan de nosotros, y tienen necesidad para su vida de la Buena Noticia que es Jesús y su Evangelio. Muy a menudo oigo decir que hay un sentimiento de vergüenza a la hora de manifestarse. Tenemos que trabajar para no sentir vergüenza o temor a la hora de anunciar a Jesucristo; hay, sin embargo, que buscar la mejor manera... Este es un trabajo-clave.

Diálogo con la multiculturalidad

El diálogo con la multiculturalidad. En Estrasburgo he hablado de una Europa multipolar. Pero también las grandes ciudades son multipolares y multiculturales. Y tenemos que dialogar con esta realidad, sin miedo. Se trata de hacer realidad un diálogo cultural sin relativismos, que no negocia sobre la propia identidad cristiana, pero que desea llegar al corazón del otro, de los otros diferentes de nosotros, y sembrar en ellos la semilla del Evangelio.

Necesitamos tener una actitud contemplativa, que sin rechazar las aportaciones de las diversas ciencias para conocer el fenómeno urbano -estas aportaciones son importantes- intenta descubrir el fundamento de las culturas, que en su núcleo más profundo están siempre abiertas y sedientas de Dios. Nos ayudará mucho el conocimiento de los imaginarios y de las ciudades invisibles, es decir, aquellos grupos o aquellos territorios humanos que se identifican ellos mismos con sus símbolos, sus lenguajes, ritos o las formas para explicar la vida. Muy a menudo yo pienso en la creatividad y en el

coraje que tuvo Pablo en su discurso en Atenas. Pobrecito, le fue mal allí... Pero tuvo creatividad, no se paralizó ante los ídolos... Situémonos en la mentalidad judeocristiana. Pablo entró en la cultura de sus oyentes... ¡No fue un éxito, ciertamente, pero fue muy creativo! Él se proponía hacerse entender por aquella multiculturalidad que estaba tan lejos de la mentalidad hebraico-cristiana

La religiosidad del pueblo

El tercer aspecto es la religiosidad del pueblo. Dios habita en la ciudad. Hay que ir a buscarlo y pararse allí donde Él está actuando. Soy consciente de que esto no es igual en los diversos Continentes, pero debemos descubrir, en la religiosidad de nuestros pueblos, el auténtico trasfondo religioso, que en muchos casos es cristiano y católico. No en todos: hay religiosidades no cristianas. Pero hay que llegar hasta allí, hasta el núcleo. No podemos desconocer ni minusvalorar esta experiencia de Dios que, a pesar de ser a veces dispersa y mezclada, pide ser descubierta y no construida. Allí están las *semina Verbi*, sembradas por el Espíritu del Señor. No está nada bien hacer valoraciones apresuradas y genéricas como las que dicen: “Esta es sólo una expresión de la religiosidad natural”. ¡No, esto no se puede decir! Desde allí podemos empezar el diálogo evangelizador, como hizo Jesús con la Samaritana y seguramente con muchos otros más allá de la Galilea. Y para el diálogo evangelizador es necesaria la conciencia de la propia identidad cristiana y también la empatía con la otra persona. Esto me parece que os lo dije a vosotros, los obispos de Asia, ¿no? Hay esta empatía con el objetivo de encontrar en la religiosidad este trasfondo.

La Iglesia en América Latina y el Caribe, desde hace algunos decenios, ha captado esta fuerza religiosa, que proviene sobre todo de las mayorías pobres.

Dios sigue hablándonos hoy, como lo ha hecho siempre, por medio de los pobres, del “resto”. En general, hoy las grandes ciudades están habitadas por numerosos emigrantes y pobres, que provienen de las zonas rurales, o de otros continentes, con otras culturas.

También ocurre esto en Roma. El obispo vicario de Roma lo puede decir, ¿no? Tantos indigentes por todas partes... Son peregrinos de la vida que buscan la “salvación”, que a menudo tienen la fuerza de ir adelante y luchar gracias a un sentido último que reciben de una experiencia sencilla y profunda de fe en Dios. El reto es doble: ser acogedores con los enfermos y los inmigrantes -la ciudad en general no lo es, ¡los rechaza! - Y valorar su fe. Es muy probable que esta fe esté mezclada con elementos del pensamiento mágico e inmanentista, pero nos hace falta buscarla, reconocerla, interpretarla y seguramente también evangelizarla. Pero no dudo que en la fe de estos hombres y mujeres hay un potencial enorme para la evangelización de las áreas urbanas.

Los pobres urbanos

Cuarto -siguiendo -: hablamos de los pobres urbanos. La ciudad, junto con la multiplicidad de ofertas preciosas para la vida, tiene otra cara que no se puede ocultar y que en muchas ciudades es cada vez más evidente: los pobres, los excluidos, los descartados. Hoy podemos hablar de las personas descartadas. La Iglesia no puede ignorar el grito de estas personas, ni hacer el juego a los sistemas injustos, mezquinos e interesados que intentan hacer invisibles a estas personas.

Encontramos muchos pobres, víctimas de antiguas y nuevas pobreza. ¡Encontramos las nuevas pobreza! Pobrezas estructurales y endémicas que están excluyendo muchas familias. Pobrezas económicas, sociales, morales y espirituales. Pobrezas que marginan y descartan las personas, hijos e hijas de Dios. En la ciudad, el futuro de los pobres es más pobreza. ¡Hay que ir allí!

Algunas propuestas

Os propongo dos núcleos pastorales, que son acciones, pero no sólo eso. Me parece que la pastoral es más que acción, es también presencia, contenidos, actitudes y gestos.

Una primera cosa: salida y dar facilidades.

Se trata de una verdadera transformación eclesial. Todo pensado en clave de misión. Es un cambio de mentalidad que pasa: del recibir al salir, del esperar a que vengan al ir a buscarlos. ¡Para mí eso es fundamental!

Salir para encontrar a Dios que habita en las ciudades y en los pobres. Salir para vivir un encuentro, para escuchar, para bendecir, para caminar con la gente. Es facilitar el encuentro con el Señor. Hacer accesible el sacramento del Bautismo. Iglesias abiertas. Secretarías con horarios accesibles para las personas que trabajan. Catequesis adaptadas a los contenidos y los horarios de la ciudad.

Es más fácil hacer crecer la fe que ayudarla a nacer. Pienso que tenemos que seguir profundizando en los cambios necesarios en nuestras diversas catequesis, en especial en nuestros métodos pedagógicos, a fin de que los contenidos sean mejor comprendidos, pero al mismo tiempo nos hace falta aprender a desvelar en nuestros interlocutores la curiosidad y el interés por Jesucristo. Esta curiosidad tiene un santo patrón: Zaqueo. Pidámosle que nos ayude a despertarla. Y luego invitar a adherirse a Jesús y a seguirlo. Necesitamos aprender la manera de suscitar la fe. ¡Suscitar la fe! Y luego no ir hacia aquí o hacia allá... ¡No! ¡Sembrar! Si la fe comienza, está el Espíritu que hará que esa persona vuelva a mí o vuelva a otro para pedir que dé un paso más, un paso más... Pero hay que suscitar la fe.

Segunda propuesta: la Iglesia samaritana. Estar,

Se trata de un cambio en el sentido del testimonio. En la pastoral urbana la calidad vendrá de la capacidad de dar testimonio de la Iglesia de cada cristiano. Benedicto hablaba de esto cuando dijo que la Iglesia no crece por proselitismo sino por atracción. Es el testimonio que atrae, que suscita la curiosidad de la gente.

Aquí está la clave. Con el testimonio podemos incidir en los núcleos más profundos, allí donde nace la cultura. Por medio del testimonio la Iglesia siembra el grano de mostaza, pero lo hace en el corazón mismo de las culturas que se están generando en la ciudad. El testimonio concreto de misericordia y de ternura que busca hacerse presente en las periferias existenciales y pobres, actúa directamente sobre los imaginarios sociales, creando orientaciones y sentido para la vida de la ciudad. De este modo, como cristianos, contribuimos a construir una ciudad en la justicia, en la solidaridad y en la paz.

Con la pastoral social, con la Cáritas, con varias organizaciones, como siempre ha hecho la Iglesia en el curso de los siglos, podemos hacernos cargo de los más pobres con acciones significativas, con unas acciones que hagan presente el Reino de Dios, manifestándolo y extendiéndolo. También lo podemos hacer aprendiendo a trabajar con aquellos que ya están haciendo cosas de mucha eficacia en favor de los más pobres. Es este un espacio propicio para la pastoral ecuménica caritativa, en la que asumimos compromisos de servicio a los más pobres junto con los hermanos de otras Iglesias y comunidades eclesiales.

En todo esto es muy importante el protagonismo de los laicos y de los propios pobres. Y también la libertad del laico, porque lo que nos encierra, que no hace abrir las puertas, es una manifestación del clericalismo. Y se trata de uno de los problemas más graves.

Queridos hermanos y hermanas, eso es todo lo que la reflexión sobre la experiencia pastoral me ha sugerido. Me produce una gran alegría pensar que estamos haciendo juntos un camino, y que lo hacemos siguiendo las huellas de tantos santos pastores que nos han precedido. Cito, por ejemplo, sólo el beato Giovanni Battista Montini, que durante su episcopado en Milán promovió con un celo apasionado la gran misión ciudadana. En los escritos del beato Pablo VI, cuando era arzobispo de Milán, hay toda una cantera, una cantera de cosas que nos podrán ayudar en esto. Que su ejemplo y su intercesión, con la de nuestra Madre del cielo, nos ayuden a poner en práctica un fructífero cambio de mentalidad, a aumentar nuestra capacidad de dialogar con las diversas culturas, a valorar la religiosidad de nuestros pueblos y a compartir el Evangelio y el pan con los más pobres de nuestras ciudades. Gracias.

Prelat

Cartes

Carta sobre l'any de la Vida Consagrada

Barcelona, 4 de novembre de 2014

A totes les congregacions de vida consagrada femenines

Benvolgudes,

El primer diumenge d'Advent s'inicia la celebració de l'Any de la Vida Consagrada proposat pel Papa Francesc a l'Església. Durant aquest Any volem agrair a Déu el carisma de la vida consagrada i valorar aquesta joiosa vocació i el bé que realitzeu totes les qui viviu aquesta entrega radical a Jesucrist.

Aquest Any volem donar al Recés d'Advent de la vida consagrada un relleu especial. Us invito a totes a participar-hi el dia 14 de desembre de 2014. Estaré molt content d'estar amb vosaltres i dirigir aquest recés que ens ajudi a viure més intensament l'espiritualitat de l'Advent. Ens reunirem en el nom del Senyor i Ell estarà enmig nostre. És motiu de joia.

Em plau felicitar-vos molt cordialment per la vocació consagrada que heu rebut del Senyor. Desitjo molt que aquest Any que començarem dedicat a la vida consagrada us ajudi a renovar amb il·lusió i generositat la vostra consagració.

Amb una salutació molt cordial,

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Carta invitant a una celebració a la Basílica de la Sagrada Família

Barcelona, 6 de novembre de 2014

Als preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques, membres del Consell Pastoral Diocesà i dels consells parroquials i arxiprestals, escoles cristianes, mestres i professors de religió, dirigents de moviments, associacions i altres entitats diocesanes

Benvolguts i benvolgudes, Déu vos guard,

Em plau convidar-vos a la celebració amb Cardenals i Arquebisbes de grans ciutats del món que participaran a Barcelona en la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. L'acte se celebrarà a la Basílica de la Sagrada Família el dimarts, 25 de novembre de 2014, a les 19,30 hores.

Escoltarem una salutació que ens envia el Papa Francesc i farem una celebració de la Paraula amb intervencions musicals de la Polifònica de Puig-Reig i de l'Escolania de Montserrat. Aquest acte cultural i cultural el celebrarem acompanyant els pastors de grans ciutats del món i els bisbes de Catalunya. Tots plegats serem una presència d'Església enmig de la nostra gran ciutat de Barcelona.

Els interessats a participar-hi, poden recollir les invitacions del 10 al 21 de novembre, de 10 a 14 hores i de 16 a 20 hores, al Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació, 231).

Rebeu una cordial salutació,

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Carta sobre el segon objectiu del Pla Pastoral Diocesà

Barcelona, 11 de novembre de 2014

Benvolguts preveres i diaques,

Per tal d'anar aplicant el segon objectiu del nostre Pla Pastoral Diocesà 2011-2015: "La pastoral de la iniciació cristiana", em plau lliurar-vos aquestes lletres per demanar-vos que en les reunions arxiprestals de preveres i diaques (i si voleu en la del Consell Pastoral Arxiprestal) tracteu fins a finals del mes de gener de 2015 les següents qüestions: Com realitzeu la pastoral del postbaptisme dels infants?; Com feu l'acompanyament dels pares que han batejat els seus fills?; Quines iniciatives pastorals postbaptismals realitzeu per a la iniciació cristiana dels infants d'entre 0 a 7 anys?; Quines experiències teniu i quins suggeriments podeu fer?

Amb el desig que aquest treball us ajudi molt en la pastoral parroquial i arxiprestal que esteu fent, us saludo molt cordialment, en comunió de pregàries.

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Carta sobre la Vetlla de pregària a la Catedral en l'inici de l'Any de la Vida Consagrada

Barcelona, 13 de novembre de 2014

Benvolguts i benvolgudes,

Em plau invitar-vos a la Vetlla de Pregària que celebrarem a la Catedral de Barcelona el proper dissabte 29 d'aquest mes de novembre, a les 20 hores, amb el rès solemne de Vespres, amb motiu de l'inici de l'Any de la Vida Consagrada. Amb aquesta celebració de pregària ens unirem a la celebració que presidirà el Papa Francesc amb el mateix motiu i amb les altres celebracions de les Esglésies diocesanes d'arreu del món.

Volem començar el nou any litúrgic i l'Any de la Vida Consagrada amb la pregària per agrair al Senyor el do de la vocació a la vida consagrada, per la bellesa i fecunditat del carisma de tantes famílies i formes de vida cristiana que segueixen molts cristians i cristianes amb un seguiment radical de Jesucrist en la castedat, pobresa i obediència.

Alhora volem trobar-nos tots i totes junts a la Catedral, que és la primera de les esglésies de la nostra estimada Església metropolitana de Barcelona per agrair a Déu tot el bé que a través vostre fa a moltíssimes persones i a la mateixa societat, practicant les obres de misericòrdia corporals i espirituals.

Finalment, la nostra pregària comunitària serà un clam al Senyor perquè us ajudi a tots i a totes a intensificar la vostra fidelitat al propi carisma durant tot aquest Any de la Vida Consagrada, per tal de seguir Jesús amb renovada i joiosa radicalitat i essent sants i santes com Déu és sant.

Amb el desig de trobar-nos tots i totes els que pugueu a la Catedral per a la pregària de les primeres Vespres del primer diumenge d'Advent, us saludo amb una cordial benedicció,

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Carta sobre els exercicis espirituals

Barcelona, 17 de novembre de 2014

Als preveres de l'Arquebisbat de Barcelona

Benvolguts germans sacerdots,

Us lliuro aquesta carta per invitar-vos als Exercicis Espirituals que organitza la nostra arxidiòcesi els dies 12-16 de gener de 2015, a Tiana, dirigits pel sacerdot de la diòcesi de Vic, Mn. Joan Torra. La meva invitació és també una petita reflexió sobre la necessitat que tenim de dedicar més intensament una setmana a la nostra espiritualitat per viure i exercir millor el nostre ministeri sacerdotal. Vivim en una societat que invita poc a l'espiritualitat i portem un ritme molt dinàmic de vida. Això ens pot portar a buidar-nos de tot allò que és interioritat. El sacerdot ha de trobar Déu i s'ha de trobar ell mateix valent-se de moments generosos d'espiritualitat, com són els exercicis anuals, per endinsar-se del tot en la pregària.

“Els sacerdots -ens diu la *Pastores dabo vovis*- estan obligats d'una manera especial a assolir la santedat, ja que, consagrats d'una manera nova a Déu per la recepció de l'Orde, esdevenen instruments vius de Crist, Sacerdot etern, per continuar en el temps l'obra admirable del qui, amb eficàcia divina, regenerà tot el gènere humà” (N. 20).

Sé que teniu molt compromisos. Tanmateix, procureu ajudar-vos a nivell arxiprestal per tal que alguns de l'arxiprestat puguin fer els exercicis espirituals. Els feligresos han d'entendre que en teniu dret i obligació.

Ja sabeu que cada any em plau moltíssim estar un dia amb vosaltres presidint l'eucaristia i unint-me a la vostra pregària. Els dies dels exercicis espirituals us encomanaré especialment al Senyor.

Amb una salutació i benedicció molt cordials,

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Homilies i al·locucions

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en les primeres Vespres del primer diumenge d'Advent, en l'inici de l'Any de la Vida Consagrada. Catedral de Barcelona, 29 de novembre de 2014.

Comencem un any litúrgic nou amb les primeres Vespres del primer diumenge d'Advent. Iniciem de nou, un any més, el camí de preparació espiritual per a la celebració de la festa de Nadal. I avui comença també a tota l'Església universal l'Any de la Vida Consagrada, un any que el Papa Francesc vol que totes les persones que viviu la vocació a la vida consagrada aneu amb generositat i radicalitat a la frescor original de l'Evangelí, a la frescor del propi carisma.

En comunió i sintonia amb l'Església de Roma presidida pel Papa Francesc, ens hi unim en la nostra estimada Catedral amb la mateixa pregària de Vespres. Amb aquesta pregària volem lloar Déu unint a la pregària el nostre desig de ser fidels a la vocació rebuda i a viure aquest Any litúrgic que comencem i aquest Any de la Vida Consagrada més units i més unides a Jesucrist en els seus misteris del naixement, passió, mort, resurrecció i ascensió al cel.

Com ens ha dit avui l'Apòstol Pau, “el qui us ha cridat és fidel i complirà les seves promeses”. Benvolguts i benvolgudes, religiosos, monjos i monges, contemplatives, laics consagrats, membres de societats de vida apostòlica i instituts seculars, ermitans i ermitanes, verges consagrades, viviu aquest any de gràcia amb el seguiment de Crist, amb la radicalitat amb què responguéreu quan el Senyor us va cridar, amb plena confiança que Ell – com ens ha dit l'Apòstol – “és fidel i complirà les seves promeses” d'ajudar-vos a assolir la finalitat de la vocació que us ha concedit: la santedat, és a dir, la perfecció de la caritat.

A *l'Evangelii gaudium*, el Papa Francesc crida a “recuperar la frescor original de l'Evangelí”, per tal de fer brollar “nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual” (EG 11). El Papa ens crida a una pastoral en clau de missió amb audàcia i creativitat (cf. EG 33), i demana expressament de fer la proposta evangelitzadora des del cor de l'Evangelí, el nucli del qual és la misericòrdia. Aquest nucli és la font de la que brolla l'alegria que ha d'acompanyar sempre l'evangelitzador i per això l'Església ha de ser i ha d'aparèixer com a portadora d'aquesta experiència de misericòrdia. Són boniques aquestes paraules que us diu el Papa Francesc: “Volia dir-vos una paraula, i la paraula és alegria. Sempre, on estan els consagrats i les consagrades, sempre

hi ha alegria”. És l’alegria, la joia, de la vocació rebuda, de l’amor que el Senyor us té i us manifesta, de la felicitat de la vostra vida de seguiment de Jesucrist obedient, cast i pobre.

Molt estimats i molt estimades, aquest any que l’Església us dedica ha de ser per valorar, tots els membres del poble de Déu, la vocació a la vida consagrada i per agrair-vos tot el que feu al servei de les persones, les famílies, els pobres, els necessitats, de l’Església diocesana i la societat ¿Què seria la nostra societat, les nostres ciutats i pobles, sense la vostra presència i el vostre servei en el camp de l’espiritualitat, de la vellesa, de la cultura, de l’ensenyament, dels pobres, dels malalts, etc.? Seria una societat molt buida. Gràcies per tot el que sou i feu.

Aquest any hem de valorar i agrair els sants fundadors i les santes fundadores que han marcat la nostra terra i que reberen el carisma de l’Esperit Sant per tal de respondre als nous reptes i necessitats que es presentaven en la societat. Aquests diferents carismes han enriquit i enriqueixen l’Església, com les flors engalanen els jardins. La nostra Església diocesana amb tots els seus membres i realitats eclesials – parròquies, arxiprestats, moviments, etc. – us ho agraiem moltíssim. I us demanem que sigueu sempre molt fidels al carisma que viviu perquè la societat d’avui valora molt el testimoniatge de la vida i l’evangelització és molt necessària i molt urgent. El Papa Francesc ha dit als consagrats i consagrades i als preveres: “No tingueu por de mostrar l’alegria d’haver respost a la crida del Senyor, a la seva elecció d’amor, i de testimoniar el seu Evangelí en el servei de l’Església”.

La vida consagrada puede prestar un excelente servicio a la espiritualidad en nuestra sociedad. Esta es una de las aportaciones más urgentes en el momento que vive nuestra sociedad. Hoy existe un anhelo notable de espiritualidad en muchos sectores de la sociedad. Hay que trabajar y profundizar en la auténtica oración cristiana, en nuestras tradiciones y estilos espirituales, bien fundamentados en el Evangelio, para que la propuesta cristiana se haga presente de forma humilde y a la vez más comprensible y accesible para las nuevas generaciones. En las grandes ciudades – y el 52% de la población mundial vive en ciudades – hay muchas personas que buscan lugares de silencio, templos abiertos para poder encontrar a Dios y encontrarse ellas mismas, para rezar y para relacionarse con Dios.

Con motivo de este Año de la Vida Consagrada, el Papa Francisco os dice: “Hay que servir el vino nuevo en odres nuevos”. Conviene discernir la calidad y el sabor del “vino nuevo” que hemos recogido en estos últimos tiempos de renovación de la vida consagrada en la Iglesia y evaluar las actuales instituciones por si son suficientemente adecuadas para contener este “vino nuevo”. Como recuerda el Papa, “no debemos tener miedo de dejar los ‘odres viejos’, y renovar los hábitos y estructuras que, en la vida de la Iglesia y, por tanto, también en la vida consagrada, ya no responden a lo que

Dios nos pide hoy para que Reino avance en el mundo” (Discurso del 27.11.2014).
Ens encomanem a la Mare de Déu de l’Advent, ella que va dir sí a la invitació de Déu i que va mantenir sempre amb radicalitat i generositat el seu compromís al Senyor, acompanyant com a mare amorosa el Fill de les seves entranyes virginals, al peu de la Creu. Que durant aquest Any de la Vida Consagrada tots i totes vosaltres imiteu Maria repetint el vostre sí inicial. Amén.

Paraula i vida

Tots Sants i el record dels difunts (2/11/2014)

Avui vivim exageradament al dia. Tenim poc temps per mirar enrere de tant en tant i recordar. Els dos primers dies de novembre ens ajuden a tenir un moment de record per als nostres avantpassats. A l’inici d’aquest mes celebrem la doble festa de Tots Sants i la commemoració dels difunts.

Aquestes dues festes expressen la solidaritat esperançada amb aquells germans nostres que han travessat el llinar obscur de la mort i han entrat en la condició definitiva de la seva història. Aquesta solidaritat amb els nostres avantpassats esdevé un desafiament crític a la mentalitat del nostre temps, que intenta oblidar els morts i apartar-nos de la comunió amb ells.

L’Església és la *comunió dels sants*, segons l’expressió tradicional del Símbol de la fe catòlica. Així ho diem en la professió de fe. Aquesta comunió, en els seus elements invisibles, existeix no sols entre els membres de l’Església que pelegrina a la terra –que som nosaltres-, sinó també entre aquesta i tots aquells que formen part de l’Església celestial o que hi seran incorporats després de la seva purificació. Existeix una relació espiritual mútua entre tots, i d’aquí la importància de la intercessió dels sants i la pregària pels difunts.

En aquesta festa, els cristians d’Orient precediren els cristians d’Occident en la celebració conjunta de tots els sants. Ho feien ja al segle IV: l’Església siríaca, durant el temps pasqual; la bizantina, immediatament després de la Pentecosta. A Occident, va ser el papa Bonifaci IV qui l’any 610 va iniciar la festa dedicada a “la Mare de Déu i a tots els màrtirs”.

La festa de Tots Sants posa en relleu la vocació universal dels cristians a la santedat,

com ens va recordar el Concili Vaticà II en el seu document sobre l'Església. L'apòstol Joan, en un gènere literari apocalíptic, ens fa veure aquella "multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar, gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües, drets davant del tron i davant de l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, cridant amb totes les forces: 'Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell'".

En aquesta multitud hi ha tots els sants, no solament els qui han estat canonitzats sinó també els justos que moren en gràcia de Déu i arriben a la benaurança eterna del cel.

Els sants ocupen un lloc preeminent en l'Església, ja que han estat sempre font i origen de renovació en les circumstàncies més difícils de la història de l'Església. Així ens ho va recordar el papa Francesc el 27 d'abril passat, en la canonització dels seus predecessors Joan XXIII i Joan Pau II. Els sants i santes posen en relleu i manifesten, alhora, els mèrits infinits de la redempció de Jesucrist com a únic salvador.

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Viure la fe a les grans ciutats (09/11/2014)

Aquest mes de novembre tindrà lloc a Barcelona la segona fase del Congrés Internacional sobre la Pastoral de les Grans Ciutats. Serà del 24 al 26, i es clourà a Roma el dia 27, en un acte presidit pel papa Francesc.

En aquest escrit voldria aportar unes reflexions molt presents en la primera fase, sobretot en l'aspecte de com viure la fe cristiana en les ciutats d'avui, cada vegada més marcades pel pluralisme cultural i religiós i per la presència de molts pobres. També he tractat aquesta qüestió en la carta pastoral *Una Església samaritana enmig de les grans ciutats*, en la qual ofereixo unes propostes d'acció comparant el document del papa Francesc *La joia de l'Evangelí* amb el nostre Pla pastoral per als anys 2011-2015, titulat *Feu el que Jesús us digui*.

No es pot oblidar que la ciutat és un "àmbit multicultural", diu el papa Francesc en el seu document programàticament anteriorment -l'exhortació *La joia de l'Evangelí*. "En les grans urbs pot observar-se -afegeix- un entramat en què grups de persones comparteixen les mateixes formes de somiar la vida i imaginaris similars i es constitueixen en nous sectors humans, en territoris culturals, en ciutats invisibles. Variades

formes culturals conviuen de fet, però moltes vegades exerceixen pràctiques de segregació i de violència. L'Església està cridada a ser servidora d'un diàleg difícil.”

L'actual món globalitzat es fa present d'una manera especialment visible a les grans ciutats, encara que també a fora. Per això, no és exagerat afirmar que la resposta al pluralisme cultural i religiós constitueix un dels reptes fonamentals per a totes les religions, també per al cristianisme. Avui cal obrir-se al coneixement i al diàleg amb totes les cultures i religions. No es tracta de relativitzar la pròpia religió ni de caure en el sincretisme o en l'indiferentisme religiós. Per poder dialogar, cal ser conscient de la pròpia identitat i estar-hi arrelat; altrament, podríem dir que el mateix diàleg es fa inútil o impossible.

Joan Pau II, amb la iniciativa de l'any 1986, quan es va reunir a la ciutat d'Assís amb representants de les grans religions del món, i l'actual papa Francesc, que ha promogut, després del seu viatge a Terra Santa, una trobada per pregar al Vaticà amb presència de jueus, musulmans i cristians, ens indiquen un camí. Un camí que cal que tingui continuïtat i no es quedi en uns fets simbòlics i interessants però aïllats i sense conseqüències més enllà de l'esdeveniment mateix.

La inserció de l'Església en les cultures urbanes –com es va dir en la primera fase del Congrés- li demana escoltar molt i fer-ho amb molta humilitat. Per això, l'Església es proposa anunciar la Persona de Jesús amb coratge i amb confiança, i millorar cada vegada més el seu testimoniatge pels camins del diàleg, la formació cristiana, l'acolliment i la solidaritat sobretot amb els pobres com a expressió de la fe cristiana. És a dir, construir dia rere dia una Església del servei, que, amb una famosa paràbola de Jesús, anomenem *una Església samaritana*.

+Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Junts mantenim l'Església (16/11/2014)

El Dia de l'Església Diocesana, conegut entre nosaltres com la *Diada de Germanor*, és l'únic dia que es fa una col·lecta a les esglésies amb la finalitat d'ajudar cada diòcesi o bisbat en les seves necessitats materials. Gràcies a aquesta col·lecta pot funcionar l'anomenat Fons Comú Diocesà, que és com una caixa de compensació per mitjà de la qual les parròquies amb més recursos econòmics ajuden aquelles altres que tenen moltes necessitats però menys disponibilitats econòmiques.

Aquest any, la Jornada de Germanor té com a lema principal “Participar en la teva parròquia és fer una declaració de principis”. I una manera de participar –no l’única, sens dubte– és ajudar econòmicament. Ens agradi o no ens agradi, l’Església necessita mitjans econòmics per realitzar la seva missió. Avui tot projecte pastoral va acompanyat necessàriament d’un pressupost, qualsevol pastoral té unes despeses.

L’Església, sobretot en aquesta hora de crisi econòmica que repercuteix sobre tantes persones i famílies, està cridada a fer un esforç especial en l’àmbit de les necessitats socials. Hi està cridada i ho fa. Un dels objectius de la nostra diòcesi de Barcelona ens invita a tots a exercir la solidaritat com a expressió de la fe cristiana. El Sant Pare Francesc ens diu que voldria sobretot una “Església pobra i per als pobres”, una Església els pastors de la qual facin “olor d’ovella”, una frase ben gràfica que ens parla d’una solidaritat profunda i activa amb els sofriments i les necessitats bàsiques de les persones. De totes les persones, sense cap discriminació.

Em plau molt expressar aquí el meu profund agraïment a l’esforç que s’està fent en aquest sentit a la nostra comunitat diocesana de Barcelona. Són ben nombroses les iniciatives promogudes per parròquies i altres institucions i moviments cristians per ajudar els més necessitats. El Congrés sobre l’acció de l’Església en les grans ciutats, la segona fase del qual celebrarem els propers dies del 24 al 26 de novembre i que clourem presidits pel papa Francesc a Roma el dia 27, ha insistit que l’Església, sempre però especialment en les grans ciutats modernes, on hi ha tantes necessitats materials i espirituals, ha de ser una “Església samaritana”; és a dir, una Església que, com el *bon samarità* de la famosa paràbola de Jesús, s’acosti a la persona ferida i maltractada que ha estat deixada al marge del camí. Ho he comentat en la meua darrera carta pastoral, titulada *Una Església samaritana enmig de les grans ciutats*.

Francesc ens demana ser una Església “en sortida” cap a les perifèries geogràfiques i existencials. Tanmateix, cal pensar que, per poder-ho fer d’una manera ben constructiva i eficaç, els recursos materials són importants. Per tal d’obtenir-los truquem en aquest dia al cor dels membres de l’Església perquè ens vulguin ajudar a garantir el finançament de les obres religioses i socials. Per això, cal que siguem conscients que l’Església necessita la nostra ajuda i el nostre compromís econòmic.

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Francesc d'Assís, home de diàleg (23/11/2014)

Francesc d'Assís era decididament un home sense fronteres, de diàleg i de trobada amb els diferents, que ha marcat la història de la humanitat. Durant els deu anys més intensos de predicació i d'expansió de la fraternitat creada per ell –entre 1210 i 1220-, amb aquest esperit de trobada i de diàleg, va emprendre tres vegades el viatge cap a terra de sarraïns, però només ho aconseguí al tercer intent.

En el segon intent, entre els anys 1213 i 1214, la tradició diu que passà per Catalunya. El sant va emprendre el camí a peu cap al Marroc, on volia predicar el Crist i tenia l'esperança de morir, en tot cas, com a màrtir del Senyor. Una munió de llegendes i capelles fan referència al seu pas per la nostra terra. Es diu que passà per diversos indrets i per la mateixa ciutat de Barcelona. Segons aquesta tradició, en caure malalt s'hostatjà a l'Hospital de Sant Nicolau de Barcelona.

Finalment, el 1219, Francesc aconseguí el seu objectiu: arribar fins a Síria i d'allí a Egipte, on trobà els campaments dels croats, que assetjaven Damietta. Francesc s'hi presentà, però amb l'única pretensió de poder parlar de tu a tu amb el soldà Màlik al-Kàmil. El soldà era un home culte que l'escoltà amb atenció i simpatia i fins i tot li concedí la possibilitat de quedar-se algun temps entre ells. El soldà quedà impressionat per Francesc, però també Francesc –ens diuen els historiadors- quedà impressionat pel món musulmà i en els seus escrits es noten influències islàmiques.

Certament, aquest fet altament simbòlic no tingué repercussions polítiques i militars immediates, però és un signe clarament evangèlic enmig de les croades i també en el nostre temps, tan diferent del de Francesc, però en el qual hi ha enfrontaments entre l'islamisme radical i els països de cultura cristiana. L'exemple de Francesc pot ser inspirador d'un veritable diàleg i d'una convivència interreligiosa inspirada en l'Evangeli i en el respecte dels drets humans.

El franciscanisme és molt viu a Catalunya i és especialment present, per exemple, en l'obra de Gaudí i en els escrits de Joaquim Ruyra. Amb motiu dels 800 anys del pas del *Poverello* per Catalunya, la família franciscana ha organitzat aquest any diversos actes, sobretot el passat 4 d'octubre, festa del sant.

Es creu que, en aquell pelegrinatge, sant Francesc va arribar fins i tot a Santiago de Compostel·la per venerar l'apòstol. Per això enguany, amb motiu d'aquest vuitè centenari, s'ha constatat un augment dels pelegrinatges a la tomba de l'apòstol. Benet XVI, el 6 de novembre de 2010, en la seva homília a la plaça compostel·lana de l'Obradoiro, va dir: "Qui pelegrina a Santiago, en el fons ho fa per trobar-se sobretot amb Déu, que, reflectit en la majestat de Crist, l'acull i beneeix en arribar al Pòrtic de la Glòria". El sant d'Assís va cercar donar una resposta als problemes del seu temps

des de la fe i l'experiència de Déu. I això és el que fa d'ell un exemple també per al nostre temps.

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La vida religiosa, al cor de l'Església (30/11/2014)

Aquest diumenge en què comencem el temps d'Advent, és a dir, el camí de preparació espiritual per a la celebració de la festa de Nadal, voldria parlar de la vida religiosa i la seva importància per a la vida de l'Església i per al bé de la nostra societat.

Recentment ha estat a Barcelona un arquebisbe que és també religiós franciscà. És de Galícia. Els superiors dels ordes i les congregacions més importants de l'Església catòlica el van elegir president del seu organisme coordinador –la Unió de Superiors generals dels ordes i les congregacions– i el papa Francesc, com assumint aquesta confiança dels superiors majors, l'ha nomenat arquebisbe i l'ha posat com a segon responsable –després del cardenal prefecte, el brasiler Joao Braqz de Aviz– de la Congregació per als Religiosos de la Cúria romana.

Aquest arquebisbe va dir, durant la seva visita a Barcelona, que quan rep els bisbes que fan la visita *ad limina* quinquennal i arriba el moment de parlar dels religiosos, els diu als bisbes: “S’han preguntat què serien les seves diòcesis sense la presència dels religiosos i les religioses i de les seves obres?” Aquesta és una pregunta que ens hauríem de fer tots, i puc dir que personalment me l’he fet i me la faig sovint, perquèestic molt convençut que els religiosos i les seves obres són un gran bé no només per a l'Església sinó també per a tota la societat.

Recordo això perquè aquest diumenge comencem el que s’ha anomenat *Any de la Vida Religiosa*: les celebracions del qual es perllongaran durant tot el 2015 i fins el 2 de febrer de 2016, data en què s’escau la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

És veritat que moltes institucions de vida consagrada troben dificultats entre nosaltres per manca de vocacions. En altres indrets de l'Església no es dona aquesta manca com entre nosaltres. Què podem fer?

En primer lloc, estimar aquest do de Déu per a l'Església i per al món que són els homes i les dones que, per amor a Déu i als germans, viuen més radicalment l'exigència del

baptisme i segueixen radicalment Jesús en la castedat, la pobresa, l'obediència i la vida en comú. Elles i ells han escoltat la invitació del Senyor que diu: "Vine i segueix-me".

El papa Francesc, que com a jesuïta procedeix de la vida religiosa, ens proposa la celebració d'aquest Any dedicat a la vida consagrada perquè comprendre aquesta vocació i aquest estil de vida ens ajuda a comprendre la naturalesa íntima de tota vocació cristiana i l'aspiració de tota l'Església, que, com a esposa de Crist, tendeix cap a la unió amb el seu únic Espòs i cap al compliment de la seva voluntat.

La vida consagrada és un do preciós i necessari també per al nostre temps i per al futur del Poble de Déu, perquè pertany íntimament a la seva vida, a la seva santedat i a la seva missió.

+Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Comunicats de premsa

Els pastors de les 23 grans ciutats que es reuniran a Barcelona representen més de 100 milions de catòlics d'arreu del món

El proper 24 de novembre comença a Barcelona la segona etapa del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, organitzat pel cardenal i arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach.

Vint-i-tres cardenals i arquebisbes de grans ciutats del món es reuniran durant tres dies a la capital catalana per reflexionar, debatre i posar en comú les seves experiències pastorals a la llum dels continguts que van aportar els tècnics en la primera fase del Congrés, celebrada el passat mes de maig. Aquella primera etapa va comptar amb la participació de sociòlegs, teòlegs, pastoralistes i d'altres especialistes internacionals.

Els pastors de les grans metròpolis que participaran a la fase conclusiva d'aquest Congrés representen 109.759.000 de ciutadans d'arreu del món, repartits en les diferents diòcesis que participen en aquesta reunió (veure gràfic annexat*).

L'acte central obert al públic es celebrarà el dimarts, 25 de novembre a les 19:30 hores a la Basílica de la Sagrada Família amb la participació dels pastors de grans ciutats i els bisbes catalans. S'escoltarà una salutació del Papa Francesc, es farà una celebració de la Paraula i hi hauran les intervencions musicals de la Polifònica de Puig-reig i de l'Escolania de Montserrat. Les invitacions gratuïtes es poden recollir entre el 10 i el 21 de novembre al Seminari Conciliar de Barcelona (C. Diputació, 231).

Els cardenals i arquebisbes participants en aquesta segona etapa del Congrés es traslladaran a Roma on el Papa Francesc els hi ha concedit una Audiència privada el dia 27 a les 11 hores.

*Relació de les diòcesis representades a la fase conclusiva del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats amb la xifra de persones que aplega cada una d'elles:

Acte cultural i cultural

Quan: dimarts, 25 de novembre de 2014 a les 19:30 hores

On: Basílica de la Sagrada Família. C. Mallorca, 401 | Barcelona

Barcelona, 12 de novembre de 2014

Cardenals i arquebisbes de metròpolis del món participen al Congrés Internacional de Pastoral de Grans Ciutats

Els pastors de vint-i-tres diòcesis han participat avui en un acte cultural i cultural celebrat a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona

Aquest vespre s'ha celebrat l'acte central de la fase conclusiva del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, organitzat pel Cardenal i Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach.

En la segona jornada del Congrés, els vint-i-tres pastors de grans ciutats del món han participat en un esdeveniment cultural i cultural a la Basílica de la Sagrada Família que ha comptat amb la presència dels bisbes catalans. A banda de la celebració de la Paraula, s'ha pogut escoltar una salutació del Papa Francesc així com les intervencions musicals de la Polifònica de Puig-reig i de l'Escolania de Montserrat.

Durant tres dies els cardenals i arquebisbes de grans metròpolis d'arreu del món es troben a la capital catalana per reflexionar, debatre i posar en comú les seves experiències pastorals a la llum dels continguts que van aportar els tècnics en la primera fase del Congrés, celebrada el passat mes de maig. Aquella primera etapa va comptar

amb la participació de sociòlegs, teòlegs, pastoralistes i d'altres especialistes d'arreu del món.

Els participants a la fase conclusiva d'aquest Congrés representen a 100.000.000 de ciutadans d'arreu del món, repartits en les diferents diòcesis presents en aquesta reunió (veure gràfic annexat). Tots ells es traslladaran a Roma on el Papa Francesc els hi ha concedit una Audiència privada el dia 27 a les 11 hores.

Barcelona, 25 de novembre de 2014

El Papa Francesc rep en audiència els participants del Congrés Internacional de Pastoral de Grans Ciutats

Els congressistes lliuren el document conclusiu elaborat a Barcelona

El Papa Francesc va rebre ahir la vintena de Cardenals i Arquebisbes que aquesta setmana han participat al Congrés Internacional de Pastoral de Grans Ciutats celebrat a Barcelona. Els congressistes van lliurar al Sant Pare el document conclusiu després de tres jornades d'intenses sessions de treball.

L'Audiència privada del Sant Pare amb els pastors de vint-i-dues diòcesis d'arreu del món, entre ells el Cardenal i Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, es va celebrar a la Sala del Consistori del Palau Apostòlic, on el Pontífex va aprofitar l'ocasió per aprofundir sobre els quatre desafiaments i possibles horitzons de la pastoral urbana, "els llocs des d'on Déu ens està cridant (...) i els aspectes als quals crec que hem de parar atenció".

En primer lloc va mencionar la necessitat d' "implantar un canvi en la mentalitat pastoral" ja que, segons Francesc, ja no estem en l'època de la cristiandat on l'Església era l'únic referent de la cultura, i com autèntica mestra, sentia la responsabilitat de delinear i d'imposar no només les formes culturals sinó també els valors. "Avui ja no som els únics que produïm cultura, ni els primers, ni els més escoltats. Per tant, necessitem un canvi de mentalitat pastoral, però no d'una "pastoral relativista". Per això "és necessari el valor de conduir una pastoral evangelitzadora audaç i sense por, perquè l'home, la dona, les famílies i els diferents grups que habiten la ciutat ho esperen de nosaltres, i necessiten en les seves vides, la Bona Nova que és Jesús i el seu Evangeli".

Com a segon desafiament va destacar "el diàleg amb la multiculturalitat" i la necessitat d'un diàleg pastoral sense relativisme, que no negocia la pròpia identitat cristiana, però que vol arribar al cor dels altres, fins i tot d'aquells que són diferents a nosaltres,

i sembrar allí l'Evangeli. "Necessitem una actitud contemplativa que, sense refusar la contribució de les diverses ciències per aprendre sobre el fenomen urbà, tracta de descobrir el fonament de les cultures, que en el seu nucli més profund estan sempre obertes i assedegades de Déu". Per superar aquest repte, Francesc va assenyalar que serà de gran ajuda conèixer els imaginaris i les ciutats invisibles, és a dir, els grups i/o territoris humans que s'identifiquen en els seus símbols, llenguatges, rituals i formes de parlar de la vida.

"La religiositat del poble", va ser el tercer punt a tractar. "En ella hem d'apurar l'autèntic substrat religiós, que en molts casos és cristià i catòlic -ha afegit reconeixent que a cada continent és diferent. No hem de negar ni menysprear aquesta experiència de Déu que, tot i que a vegades dispersa o barrejada, demana ser descoberta i no construïda. Allí es troben les llavors de la Paraula sembrades per l'Esperit del Senyor". El Papa va recordar a tots els emigrants i pobres que omplen les ciutats, "peregrins de la vida -els ha anomenat- a la cerca de salvació", que constitueixen un doble desafiament: ser hospitalaris amb ells, cosa que la ciutat en general no és, sinó que els aparta, i augmentar la seva fe.

El tema dels "pobres urbans", va ser el quart aspecte amb què el Sant Pare ha acabat la seva reflexió. Pobres, exclosos i descartats. "L'Església no pot ignorar el seu clam, ni entrar en el joc dels sistemes injustos, mesquins i interessats que tracten de fer-los invisibles".

Dues van ser les propostes de Francesc davant d'aquests quatre desafiaments: sortir per trobar Déu que viu a la ciutat i els pobres, facilitant a la gent la trobada amb el Senyor i treballar per una Església samaritana, "amb un testimoni concret de misericòrdia i dolçor present a les perifèries existencials i pobres, actuant directament sobre l'imaginari social. Orientant i oferint sentit a la vida de la ciutat".

Barcelona, 28 de novembre de 2014

Articles i declaracions

Els reptes de l'evangelització de les grans metròpolis.

Dr. Lluís Martínez Sistach, Cardenal Arquebisbe de Barcelona

(Article publicat a Catalunya Cristiana, n. 1.835 del 23-11-2014, pàg. 21)

La concentració de la població mundial en grans ciutats –o en regions metropolitanes– és un fenomen creixent: és la urbanització o la *metropolinització*. L'any 2030, s'estima que el 60% de la població mundial viurà en àrees urbanes. L'extensió constant d'aquestes conurbacions planteja grans reptes per l'evangelització de les persones que hi viuen. Aquests desafiaments cal afrontar-los en diàleg amb els experts que des de l'àmbit de la sociologia i la teologia aporten les seves visions i propostes per impulsar la missió pastoral de l'Església a les ciutats.

En una conversa mantinguda amb el cardenal Bergoglio els dies previs al Conclave, el febrer de 2012, reiterada pocs dies després essent ja Papa, coincidírem en la preocupació i l'interès per la pastoral de les grans ciutats. Arrel d'aquestes converses vaig decidir-me a organitzar a Barcelona un Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats.

L'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* del Papa Francesc ha obert clarament una nova etapa de la missió evangelitzadora de l'Església, caracteritzada per un impuls i alegria renovats. El Papa somia a transformar-ho tot i proposa un programa renovador, de conversió personal i pastoral. L'Església que vulgui evangelitzar una gran ciutat ha de ser una Església en sortida, ni sedentària ni autoreferencial, ni temorenc ni tancada en ella mateixa. La parròquia que viu en una ciutat ha de ser plenament urbana, és a dir, ha de tenir estructura, llenguatge i hàbits que pertanyen a la ciutat i que ajuden a acollir com cal als ciutadans.

Del 24 al 26 de novembre Barcelona acollirà la fase conclusiva del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats amb la participació de vint-i-tres cardenals i arquebisbes procedents de diòcesis que juntes apleguen més de 109 milions d'homes i dones que conviuen en les grans metròpolis representades en aquesta trobada.

Tindrem ocasió de reflexionar, debatre i posar en comú les experiències pastorals de les diòcesis que representem a la llum dels continguts que van aportar els tècnics en la primera etapa del Congrés, celebrada el passat mes de maig. Aquella primera fase va comptar amb la participació de sociòlegs, teòlegs, pastoralistes i d'altres especialistes d'arreu del món.

A l'equador del Congrés, es desenvoluparà un acte cultural i cultural obert al públic que tindrà lloc el dimarts, 25 de novembre a les 19:30 hores a la Basílica de la Sagrada Família amb la participació dels pastors de grans ciutats i tots els bisbes catalans. S'escoltarà una salutació del Papa Francesc, se celebrarà la litúrgia de la Paraula i hi hauran les intervencions musicals de la Polifònica de Puig-reig i de l'Escolania de Montserrat. Aprofito per convidar-vos-hi i us animo a que ens acompanyeu en aquesta celebració.

Durant tres dies, al Seminari Conciliar de Barcelona prendrem el relleu a les reflexions d'experts que varen intervenir en la primera fase del Congrés, com el catedràtic emèrit de Planificació Urbana de la Universitat de Berkeley, Manuel Castells, qui sosté que “el nostre hàbitat del segle XXI, caracteritzat per una urbanització majoritària, recolzada en una xarxa global de grans metròpolis, mostra la capacitat de l'espècie humana per al progrés, així com per a l'autodestrucció.”

En paraules del president de l'École des Hautes Études de París, Marc Augé, urgeixen dues tasques “rehabilitar el que hi ha construït i recentrar les ciutats, cercar solucions que permetin fer de *tot* l'entorn urbà un lloc de convivència, un veritable lloc per viure i evitar que unes parts de la gran ciutat esdevinguin uns *no llocs* (perifèries, suburbis, *favelas*) perquè no s'hi poden establir unes relacions veritablement humanes i coherents amb la dignitat de les persones”.

Fer de les ciutats uns veritables llocs de convivència és com dir que cal humanitzar les ciutats, posar-les al servei de les persones. És el *pressupòsit antropològic* de tot veritable urbanisme (i de la pastoral urbana): crear un entorn en el qual siguin possibles unes relacions interpersonals de confiança i no de por, de reconeixement i no de pur anonimat. Això esdevé especialment difícil en les megàpolis modernes, on la globalització produeix conjunts humans cada vegada més heterogenis. Globalització i urbanització esdevenen termes sinònims.

Les institucions, les comunitats cristianes o les parròquies -encara que siguin petites i pobres- tenen una gran missió per humanitzar i fer de cada barri de la gran ciutat, sigui central o perifèric, un veritable lloc de relacions humanes.

Les metròpolis, independentment de la seva localització geogràfica, compten amb uns desafiaments comuns com són les perifèries existencials, la pobresa i l'exclusió, la manca de vocacions, la comunicació i l'apropament als joves. En aquest sentit, els cardenals i arquebisbes que participin en el Congrés hauran de debatre sobre aquests reptes per tal redactar un document conclusiu que posarem en mans del Papa Francesc i escoltarem les seves orientacions sobre l'acció de l'Església en el món urbà, un tema que sempre l'ha interessat molt i que per això mateix, segueix el nostre Congrés amb molt d'interès.

Declaracions a la revista *Alfa y Omega*

1.- Ha recordado usted como durante las Congregaciones Generales antes de la elección del Papa Francisco pudo compartir con él la inquietud de ambos por la pastoral urbana. ¿Cómo ha ido cogiendo fuerza dentro de la Iglesia esta preocupación en las últimas décadas?

Como muy bien dice, en las Congregaciones generales previas al Cónclave de marzo de 2013, hablé con el cardenal Jorge Mario Bergoglio, arzobispo de la gran Buenos Aires, y coincidimos en nuestro interés y preocupación por la pastoral de las grandes ciudades. Yo siempre he pensado que los pastores de grandes urbes – al menos los más vecinos- deberíamos reunirnos para ayudarnos en la atención pastoral de las realidades humanas muy similares. Pocos días después, en el Cónclave elegimos al cardenal Bergoglio como Obispo de Roma y Papa Francisco y volví a hablar con él de esté común interés. Estas conversaciones motivaron que organizara y convocara un Congreso Internacional de Pastoral de las Grandes Ciudades en Barcelona. Al invitar a los expertos de distintas partes del mundo encontré mucho interés en el tema del Congreso. Lo mismo digo al invitar a los cardenales y arzobispos de grandes urbes del mundo. Hay una coincidencia en la necesidad de realizar este encuentro. No podemos olvidar que actualmente el 52% de la población mundial vive en ciudades y va en aumento. El mundo es mayoritariamente urbano y la Iglesia tiene que realizar su misión en este mundo.

2.- ¿Qué indicaciones o peticiones concretas ha recibido usted del Papa?

El Congreso nació fruto de aquellas conversaciones que mantuve con él. Lo he programado en dos etapas, la de los expertos –sociólogos, pastoralistas y teólogos y otras especialidades- y la segunda dedicada solamente a los pastores de grandes ciudades para reflexionar y dialogar sobre los contenidos que nos han ofrecido los expertos sobre la realidad actual de las grandes concentraciones humanas. De ello he ido hablando con el Papa Francisco. Él siempre se ha mostrado muy interesado en la celebración del Congreso. No podemos olvidar que participó en el I Congreso regional de Pastoral Urbana, celebrado en la capital argentina el 25 de agosto de 2011. Asimismo, en su exhortación apostólica *Evangelii Gaudium*, dedica los números 71-75 a los desafíos de las culturas urbanas. El pasado mes de enero ya me concedió una Audiencia para el 27 de noviembre para recibirnos a los pastores que nos reunimos los días 24, 25, y 26 en Barcelona. Esperamos con mucho interés las palabras que nos dirigirá en la Audiencia. Inmediatamente después, publicaré las actas de las dos etapas del Congreso.

3.- ¿Qué desafíos específicos plantean las grandes ciudades?

Plantean muchos desafíos. Muchos de ellos figuran en el documento del Papa *Evangelii Gaudium*. La geografía urbana es heterogénea, la gran ciudad es ambivalente ofreciendo infinitas posibilidades y numerosas dificultades, hay formas de deterioramiento de la vida, aparecen los problemas del miedo, la violencia, el aislamiento social, el individualismo, la desconfianza a las instituciones, se dan fenómenos nuevos del individuo o nuevos movimientos sociales y también hay un fuerte recurso a dos estructuras tradicionales: la familia y la religión. Hay desafíos importantes en las capas de pobreza y miseria. Como afirma Francisco, en la gran ciudad son muchísimos los “no

ciudadanos”, los “ciudadanos a medias” o los “sobrantes urbanos”.

4.- En su Carta pastoral “Una Iglesia samaritana en las grandes ciudades”, hace usted hincapié en la necesidad de que las familias sean misioneras en su entorno. ¿Por qué esta necesidad de Iglesias domésticas misioneras más allá de las parroquias?

El Papa Francisco nos pide que vayamos a las periferias geográficas y existenciales para anunciar el amor del Señor hacia toda persona. Las familias cristianas –nos recuerda el Concilio Vaticano II- son iglesias domésticas y estas familias ya tienen su hogar conyugal en las periferias de las parroquias, de las ciudades y de los barrios. Deberían invitar en su hogar a personas conocidas no creyentes o no practicantes y tratar en reunión de amigos los temas que les interesan. Sin duda saldrá el dolor, la enfermedad, el sentido de la vida, etc. Se rezará, se leerá algún fragmento del Evangelio y, así, quizás más adelante algunos pasarán de la iglesia doméstica a la iglesia parroquial para participar en la eucaristía e integrarse a la comunidad cristiana.

5.- ¿Qué frutos ha dado ya, en la pastoral concreta de Barcelona, la reflexión sobre la pastoral en las grandes ciudades? ¿Qué otros frutos espera usted?

A mí me ha ayudado mucho. Las palabras del Papa de que “Dios vive en la ciudad”, me han ayudado a contemplar la ciudad con una mirada de fe para descubrir la presencia de Dios en los hogares, en las calles y en las plazas de las urbes. Contemplando así la ciudad, uno descubre que Dios vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia. Los contenidos del Congreso ayudan a comprender que hay que empezar haciendo de la ciudad una lectura teológica y después sociológica, urbanística, económica, etc. En la archidiócesis de Barcelona pensamos celebrar una jornada pastoral para empezar a aplicar los contenidos del Congreso a nuestra pastoral que ha de ser urbana. El gran fruto pienso que consiste en que los pastores y los laicos comprometidos en la pastoral nos dejemos interpelar por aquellos contenidos. Las aplicaciones pastorales vendrán después.

“Dio vive nelle grande città” (Article a *L'Osservatore Romano*)

A Barcellona il congresso della pastorale per le aree metropolitane di Lluís Martínez Sistach – (publicat el 25/11/2014)

La basilica della Sagrada Família di Barcellona, opera di Antoni Gaudí, sarà lo scenario che domani, martedì 25, ospiterà la conclusione della seconda e ultima fase del congresso internazionale di pastorale per le grandi città. Anche se, più precisamente, a concludere il congresso, sarà l'incontro che i venticinque tra cardinali e arcivescovi delle grandi città che parteciperanno a questa seconda fase avranno in Vaticano, dove

giovedì 27 saranno ricevuti da Papa Francesco in un'udienza privata.

Quello in programma presso la Sagrada Família — considerata una cattedrale universale, o cattedrale del XXI secolo — si annuncia come un atto singolare e in un certo senso inedito, perché sarà allo stesso tempo un atto culturale e culturale. Sarà culturale perché includerà una celebrazione molto curata della Parola di Dio, e sarà culturale perché sarà seguito da un concerto di musiche di tutto il mondo, per rispondere al motto che ha presieduto alla sua preparazione: «Parola di Dio e musiche del mondo», ossia Bibbia e arte, la bellezza come cammino per accedere alla trascendenza e alla fede, che è stato anche il tema della sessione del Cortile dei gentili tenutasi a Barcellona, con il patrocinio del Pontificio Consiglio della cultura, e il cui atto di chiusura si è svolto sempre nella basilica gaudiana. A questo atto solenne parteciperanno due dei cori più prestigiosi della Catalogna, un coro adulto di voci miste, la Polifonica de Puig-Reig, e un coro di bambini, la Escolania de Montserrat, la rinomata formazione corale curata del famoso monastero catalano. Questi cori, con la loro arte, esprimeranno la dimensione mondiale del congresso barcellonese. Uno dei momenti culminanti dell'atto sarà quello in cui ascolteremo il messaggio di Papa Francesco.

La prima tappa del congresso, come è noto, si è svolta dal 20 al 22 maggio scorsi, con diversi interventi di esperti che saranno pubblicati in un libro, insieme alla documentazione della seconda tappa e al discorso conclusivo del Papa. Conferenzieri ed esperti della prima tappa hanno elaborato un *Documento di sintesi* di una trentina di pagine, suddiviso in tre sezioni (costatazioni, proposte, punti basilari o conclusione) da tener presente nella pastorale per le grandi città, con una bibliografia che si apre proprio con alcuni scritti dell'allora cardinale Jorge Mario Bergoglio.

In tutta la prima fase del congresso ha prevalso una volontà di “realismo contemplativo”, frutto del contributo di sociologi, teologi, pastoralisti ed esperti di azione pastorale nei grandi agglomerati urbani. È stata anche ispirata dalla volontà di evangelizzare, seguendo le esortazioni *Evangelii nuntiandi* del beato Paolo VI, ed *Evangelii gaudium* di Papa Francesco.

«Che cosa significa essere pastore nella grande città?», si chiede nell'ultima pagina il sopracitato *Documento di sintesi*. Che cosa significa per un pastore avere uno sguardo contemplativo e uno sguardo di misericordia sulla “sua” grande città? Quali sono i gesti concreti che può compiere nella grande città come pastore sollecito nel suo rapporto con il popolo di Dio? Occorre promuovere una Chiesa che sia due volte popolo: in quanto popolo di Dio e in quanto popolo di questa o di quella città. Con le parole di Aparecida, un cristianesimo di popolo. Come ha detto il cardinale Bergoglio nel primo Congresso regionale di pastorale urbana: «Essere popolo e costruire città vanno insieme. E anche essere popolo di Dio e vivere nella città di Dio». Non basta essere cittadini attivi e responsabili, che esercitano in maniera esemplare i propri

diritti e i propri doveri. Occorre compiere un ulteriore passo e formare un popolo che esprima un'appartenenza culturale e un destino storico comuni. La saggezza dei pastori permetterà di passare dall'anonimato alla vicinanza, dal laicismo alla trascendenza, dal mercantilismo o economicismo alla gratuità, dalla razionalità strumentale alla contemplazione, dalla competitività alla comunione, dalla spersonalizzazione alla promozione dell'umanesimo cristiano, dalla frammentazione all'integrazione e al senso di totalità. Abbiamo bisogno di un cristianesimo di popolo, che segua Gesù, Cristo, Luce dei popoli, che si unisca come Chiesa chiamata a rendere testimonianza, sotto la guida dello Spirito Santo, dell'amore salvifico di Dio verso tutta l'umanità.

Come si può passare dall'anonimato alla vicinanza per costruire una Chiesa samaritana nelle città? Su che basi di partecipazione si può delineare un progetto pastorale per la grande città? A queste e a molte altre domande — in totale una quarantina — che sorgono dalle costatazioni e dalle proposte degli esperti, ci proponiamo di rispondere, nella seconda tappa del congresso, noi pastori dei grandi conglomerati urbani. Contiamo sul grande aiuto che ci darà Papa Francesco — da sempre interessato alla pastorale urbana e che fin dal primo momento è stato presente nel progetto e nella preparazione di questo congresso — e sul contributo dei venticinque pastori che prendono parte alla seconda e ultima tappa dell'iniziativa. Penso che a guidarci debba essere, in ogni momento, un desiderio di realismo. Così come ci ha guidato l'affermazione di Papa Francesco nell'esortazione apostolica, programmatica del suo pontificato, *Evangelii gaudium*: «Dio vive nelle grandi città». Abbiamo cercato di fare nostro e di seguire il consiglio del Santo Padre: «Abbiamo bisogno di riconoscere la città a partire da uno sguardo contemplativo, ossia uno sguardo di fede che scopra quel Dio che abita nelle sue case, nelle sue strade, nelle sue piazze. La presenza di Dio accompagna la ricerca sincera che persone e gruppi compiono per trovare appoggio e senso alla loro vita. Egli vive tra i cittadini promuovendo la solidarietà, la fraternità, il desiderio di bene, di verità, di giustizia. Questa presenza non deve essere fabbricata, ma scoperta, svelata. Dio non si nasconde a coloro che lo cercano con cuore sincero, sebbene lo facciano a tentoni, in modo impreciso e diffuso» (*Evangelii gaudium*, n. 71, nel capitolo «Sfide delle culture urbane»).

Qual è, dunque, il lavoro della seconda tappa del congresso che teniamo dal 24 al 26 novembre a Barcellona? Noi pastori delle grandi città abbiamo esaminato gli interventi e il *Documento di sintesi* frutto del lavoro degli esperti. In questi giorni dialoghiamo e riflettiamo sulle costatazioni e le proposte che fanno riferimento alle grandi città di oggi. Vogliamo che c'interpellino e vogliamo interpellarci reciprocamente nel nostro ministero di pastori, al fine di aiutarci nell'evangelizzazione di queste megalopoli. Sono giornate di riflessione, di dialogo e di condivisione di esperienze pastorali realizzate nelle grandi città. Ciò porterà anche a una conoscenza personale che ci potrà aiutare in futuro nella pianificazione della pastorale delle nostre Chiese particolari.

Diamo grande valore ai contributi che ci aspettiamo dall'America, dall'Africa, dall'Asia e dall'Europa. Dall'America sono venuti sette arcivescovi: il cardinale Mario Aurelio Poli (Buenos Aires), il cardinale Orani João Tempesta (Rio de Janeiro), il cardinale Odilo Pedro Scherer (San Paolo), il cardinale Andreello Ricardo Ezzati (Santiago del Cile), monsignor Salvatore Joseph Cordileone (San Francisco) e monsignor Rogelio Cabrera López (Monterrey).

Dall'Africa sono tra noi il cardinale Laurent Monsengwo Pasinya (Kinshasa), il cardinale John Olorunfemi Onaiyekan (Abuja) e monsignor Samuel Kleda (Douala). Dal continente asiatico sono giunti il cardinale Oswaldo Gracias (Bombay), il cardinale Luis Antonio G. Tagle (Manila), il cardinale Andrew Yeom Soo-jung (Seoul) e monsignor Paul Bùi Văn Đoc (Hôchiminh Ville).

Il gruppo più numeroso è logicamente quello europeo, formato da dieci prelati: il cardinale Agostino Vallini (vicario di Roma), il cardinale Kazimierz Nycz (Varsavia), il cardinale Jean-Pierre Ricard (Bordeaux), il cardinale Josip Bozanić (Zagabria), il cardinale Crescenzo Sepe (Napoli), il cardinale Philippe Barbarin (Lione), monsignor Manuel José Macário do Nascimento Clemente (Lisbona), monsignor Carlos Osoro Sierra (Madrid), e naturalmente il cardinale di Barcellona e il suo vescovo ausiliare, monsignor Sebastià Taltavull Anglada.

Penso, in conclusione, che si sia giunti a una collaborazione molto positiva, oltre che necessaria, tra gli esperti della realtà delle grandi città e i pastori che esercitano il proprio ministero pastorale nei grandi agglomerati urbani. Gli esperti hanno bisogno dell'esperienza dei pastori e i pastori della loro competenza. Tutto ciò favorirà un lavoro di pastorale d'insieme che sosterrà la presenza della Chiesa e l'evangelizzazione nelle grandi città, che oggi accolgono — e il fenomeno è in aumento — più del 52 per cento della popolazione mondiale.

Secretaria General

Nomenaments parroquials

06.11.14 – Rvd. Sr. Miquel Cubero Balboa, rector de la parròquia de Santa Maria del Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat.

06.11.14 – Rvd. P. Josep Miquel Esteban Font, SJ, adscrit a la parròquia de Santa Maria del Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat.

11.11.14 – Rvd. Sr. Carles Mas de Xaxars Gassó, administrador parroquial de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort, de Barcelona, fins al 30 de setembre de 2015.

24.11.14 - Rvd. Sr. Rufino Rubio López, adscrit a la parròquia de Sant Pere, del Masnou.

24.11.14 – Rvd. Sr. Rufino Rubio López, adscrit a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar, del Masnou.

24.11.14 – Rvd. P. José Leonardo Sánchez Contreras, O de M., vicari de la parròquia de Sant Pere Nolasc, de Barcelona.

Nomenaments no parroquials

04.11.14 – Rvd. Sr. Francesc Xavier Bastida Canal, membre del Consell Presbiteral de l'Arquebisbat de Barcelona en representació dels preveres diocesans emèrits, fins al febrer de 2015.

04.11.14 – Rvd. Sr. Antoni Oriol Vera, membre del Consell Presbiteral de l'Arquebisbat de Barcelona en representació de l'arxiprestat Catedral, fins al febrer de 2015.

10.11.14 – Rvd. Sr. Josep M. Jubany Casanovas, encarregat de l'assistència religiosa en el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona.

12.11.14 – Rvd. Dr. Jaume Fontbona Missé, president del Centre de Pastoral Litúrgica, per tres anys.

12.11.14 – Sr. Jordi Gual i Solé, patró de la Fundació privada Institució Cultural del CIC.

15.11.14 – Sra. Yolanda Caballero Vandellós, membre del Consell Pastoral Diocesà, en representació de l'Arxiprestat Sagrada Família, fins al mes de maig de 2016.

17.11.14 – Rvd. Sr. Emilià Almodóvar Molina, voluntari de l'assistència religiosa en el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE), de Barcelona.

24.11.14 – Sra. Neus Fuertes Abenoza, membre del patronat de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, per quatre anys.

Institucions d'ensenyament superior

Obtingut el nihil obstat de la Congregació per a l'Educació Catòlica, el Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, com a Gran Cancellier de la Facultat Antoni Gaudi d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes nomena:

14.11.14 Rvd. Dr. Armand Puig Tàrrach, degà de la Facultat Antoni Gaudi d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes, per un any.

Cartes

Carta sobre els Exercicis Espirituals per als preveres

Barcelona, 17 de novembre de 2014

Als preveres de l'Arquebisbat de Barcelona

assumpte: exercicis gener 2015

Benvolguts, Déu vos guard.

Tal com indica el Sr. Cardenal Arquebisbe en la seva carta, Mn. Joan Torra, prevere de la diòcesi de Vic, dirigirà enguany la tanda d'exercicis espirituals adreçats a tots els preveres de l'Arquebisbat.

Concretem-ne ara ja els detalls, a fi que, fins a inicis del proper més de gener, els preveres interessats a assistir-hi puguin comunicar-ho a la Secretaria General de l'Arquebisbat (tel. 93-2701248 - fax 93-2701303 - nvelasco@arqben.cat).

Els exercicis començaran el **dilluns, 12 de gener de 2014, a dos quarts d'onze del matí, fins al divendres 16 de gener, després de dinar**. Cal portar l'alba, estola blanca i el llibre de la Litúrgia de les Hores.

El lloc: *Casa d'espiritualitat de la Immaculada*, c. Edith Llauredó 22, 08391 TIANA, tel. 93-3954111. Es disposa d'habitacions individuals.

El preu serà, aproximadament, de 48-50 € per persona/dia (pensió completa).

Amb la meva salutació cordial.

Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i Canceller

Carta sobre el calendari laboral 2015

Barcelona, 25 de novembre de 2014

Benvolguts preveres i diaques, Déu vos guard,

Ha estat aprovat per l'Arquebisbat, juntament amb el comitè d'empresa, el calendari laboral de l'any 2015, confeccionat d'acord amb el que estableix el Departament de treball de la Generalitat de Catalunya i el conveni del sector d'oficines i despatxos.

En referència al calendari laboral d'aquest any 2014, a petició del comitè d'empresa, donat el calendari escolar d'enguany i per tal de facilitar una millor conciliació a la vida familiar i laboral, els dies festius que s'havien inicialment acordat per Nadal 2014, en comptes de ser festius el 22 i 23 de desembre, es farà festa el 30 i el 31 de desembre.

Disposeu, així, de tota la informació dels dies en què romandrà tancat el Palau Episcopal per prendre les mesures que s'escaiguin amb vista a la vostra organització.

Rebeu la meva salutació cordial.

Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i Canceller

CALENDARI LABORAL ANY 2015

A l'espera del nou conveni d'oficines i despatxos el còmput d'hores laborables per a l'any 2015 és de 1772.

Festes Estatals i de la Comunitat autònoma de Catalunya

- 1 de gener (Any nou)
- 6 de gener (Reis)
- 3 d'abril (divendres sant)
- 6 d'abril (dilluns de Pasqua Florida)
- 1 de maig (festa del treball)
- 24 de juny (Sant Joan)
- 15 d'agost (l'Assumpció)
- 11 de setembre (diada nacional de Catalunya)
- 12 d'octubre (Festa Nacional d'Espanya)
- 8 de desembre (Puríssima Concepció)
- 25 de desembre (Nadal)
- 26 de desembre (Sant Esteve)

Festes locals de Barcelona-ciutat

- 1 de juny (segona pasqua)
- 24 de setembre (Mare de Déu de la Mercè)

Vacances

- 23 dies laborables¹ Queden fixades del 1 al 30 d'agost (ambdós inclosos) i els dies 29, 30 i 31 de desembre

¹ Les dependències de l'Arquebisbat (Palau Episcopal, Sant Pau del Camp, València i Villarroel) romandran tancades els dies: del 1 al 30 d'agost (ambdós inclosos), del 24 al 27 de desembre (ambdós inclosos) i del 29 de desembre de 2015 al 3 de gener de 2016 (ambdós inclosos).

Lliure disposició

- Queden 2 dies i quatre hores de lliure disposició de cadascun dels treballadors de l'Arquebisbat de Barcelona, que es gaudiran acordats amb el propi cap.

Festa acordada per l'Arquebisbat

- 2 d'abril (dijous sant)

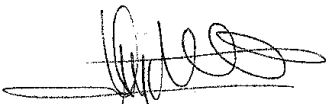
Festa acordada per l'Arquebisbat per l'any 2015

- 24 de desembre

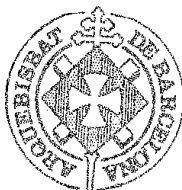
Ponts

- 2 de gener de 2015
- 5 de gener de 2015

Barcelona, 18 de novembre de 2014

Montserrat Puigdemà i Manzano
Presidenta del Comitè

Ramon Batlle i Tomàs, prev.
Cap de personal de l'Arquebisbat

Religioses difuntes

Germana María Paz Rodriguez Angulo, de la Congregació de Religioses de la Immaculada Concepció de Castres, morí el 28 d'octubre de 2014 a l'edat de 87 anys i 69 de professió religiosa. Visqué la seva consagració religiosa amb goig i plenitud, sembrant pau i alegria en molts cors, amb generosa entrega i amb fidelitat al Carisma d'Emilie de Villeneuve.

Instituts seculars: Membre difunt

Srta. Josefina Codina Buxó, membre de l'Institut Secular Operàries Parroquials Magdalena Aulina, morí el 24 de novembre de 2014 a Barcelona, als 93 anys d'edat i 70 de professió, sempre somrient, afable i atenta a servir a tothom. Al cel sia. "Josefina estimada –diu el recordatori-, ajuda'ns des del cel on Jesús t'haurà acollit en la seva morada eterna, a ser fidels i a perseverar fins al dia en què ens reunirem tots amb l'Estimat. 'Rosa d'abril, morena de la serra, de Montserrat estel. Il·lumineu la catalana terra, guieu-nos cap al cel'".

Consell Presbiteral

Crònica de la novena reunió del trienni 2012-2015 (12/11/2014)

El dimecres 12 de novembre de 2014 de les 10.30 fins havent dinat es reuneix el Consell Presbiteral (CP) a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, en la seva novena reunió. Presideix el Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, acompanyat pel Sr. Bisbe Auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, i pels membres del Secretariat del CP.

1. Pregària, acta i salutació del Sr. Cardenal Arquebisbe

S'inicia la reunió amb la pregària de Tèrcia. S'aprova l'acta de la reunió anterior, i el Sr. Cardenal Arquebisbe dóna gràcies per l'assistència. Saluda els nous membres del CP: Mn. Xavier Bastida, que substitueix Mn. Joaquim Comas en representació dels preveres diocesans emèrits, i Mn. Antoni Oriol Vera, representant de l'arxiprestat de Catedral, que substitueix Mn. Jordi Farré Muro. Explica el tema de la reunió i la seva importància en ordre a l'evangelització, en la qual l'arxidiòcesi fa molt.

2. Consulta sobre la possible conveniència de celebrar a l'Arxidiòcesi una jornada de pastoral després del que es tractarà en la segona fase del "Congrés Internacional de pastoral de les grans ciutats", tenint en compte tant el que el Papa Francesc explicita als números 71-75 de l'Evangelii Gaudium com el que el Sr. Cardenal Arquebisbe desenvolupa en la seva Carta Pastoral Una Església samaritana enmig de les grans ciutats.

S'adjuntaven els textos esmentats en el dossier de la reunió.

2.1. Presentació del Sr. Cardenal Arquebisbe

Pregunta com ens mirem la gran ciutat. Diu que cal partir d'una visió de fe, segons la qual "Déu viu a la ciutat"; no n'hi ha prou amb una visió sociològica de la gran ciutat. Déu és present en el cor de les persones de la grans ciutats. Comenta el que diu el Papa Francesc als números 71-75 d'EG. I pregunta als membres del CP sobre la conveni-

ència de celebrar una jornada diocesana de pastoral per deixar-nos interpel·lar pel que es digui en la segona fase del Congrés i pel que ens digui el Papa en l'audiència als congressistes el 27 de novembre de 2014.

2.2. Aportacions dels membres del CP

Hi ha una dotzena d'intervencions. En general, es manifesta un parer favorable a la celebració de la jornada sobre la pastoral urbana a la llum del Congrés de la Pastoral de les Grans Ciutats.

Algun membre del CP diu que en el seu arxiprestat hi ha divisió d'opinions sobre aquesta Jornada.

Sobre la Jornada es diu que podria ser un dissabte al matí, que és molt important la manera com s'organitzi. També es diu que caldrà tenir en compte alguns aspectes concrets i arribar a conclusions pràctiques, com la manera d'assumir la religiositat en la gran ciutat, o la pastoral del Quart Món, aspecte en què hi ha moltes iniciatives a Barcelona; la pastoral d'una gran ciutat és molt més àmplia que el que es fa a les parròquies.

Es demana que la Jornada proposi propostes operatives, que no es quedi en l'edició d'un nou llibre per desar posteriorment a les prestatgeries sense aplicar-lo. Caldria disposar prèviament de les ponències i de les conclusions de la segona fase del Congrés.

La Jornada hauria d'ajudar a afrontar la pluralitat pròpia de les grans ciutats i invitar els pastors a deixar-se interpel·lar i prendre les seves pròpies iniciatives en conseqüència.

2.3. Intervenció del Sr. Cardenal Arquebisbe

El Sr. Cardenal Arquebisbe diu que al marge de què es faci o no es faci una Jornada, cal veure les constatacions, propostes i conclusions del Congrés i veure com aquestes conclusions ens interpel·len, als pastors i als agents de la pastoral.

3. Informacions diocesanes

El Sr. Cardenal Arquebisbe informa que, en aquest darrer curs d'aplicació del Pla Pastoral Diocesà 2011-2015 Feu tot el que Jesús us digui, enviarà als preveres i diaques una circular convidant a tractar, en les reunions mensuals arxiprestals, l'aplicació del segon objectiu en relació a l'acompanyament pastoral dels pares després del bateig de llurs fills, i en relació a possibles iniciatives pastorals postbaptismals que contribueixin a la iniciació cristiana dels infants de 0 a 7 anys.

Temes de formació permanent per als preveres i diaques. El Sr. Cardenal expressa que es doni importància a aquesta formació i té paraules d'agraïment al P. Jesús Renau, SJ, autor dels guions. A més d'un director espiritual, ens caldria tenir un director acadèmic, que ens digui quines lectures ens poden ajudar a la formació permanent com a preveres.

Augment del nombre de seminaristes que enguany han ingressat al Seminari Major Diocesà. El rector del Seminari, Mn. Josep M. Turull, diu que els 11 nous seminaristes –i dos del bisbat de Sant Feliu de Llobregat- joves i també grans, la majoria són universitaris. Considera molt bona l'experiència del Seminari Menor i del "Seminari Menor en família".

Informació del Sr. Cardenal Arquebisbe sobre el recent Sínode Episcopal Extraordinari sobre els reptes pastorals de la família en el context de l'evangelització (5-9/10/2014).

Missa presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe en acció de gràcies per la beatificació de Pau VI, a la Catedral (26/10/2014, 19h.).

Missa presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe en el quart aniversari de la Dedicació de la basílica de la Sagrada Família (16/11/2014, 17h.).

Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, segona fase, del 25 al 27/11/2014.

Any Jubilar Teresià amb motiu del V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús (del 15/10/2014 al 15/10/2015).

Any de la Vida Consagrada (del 30/11/2014 al 2/02/2016). Primeres vespres del I diumenge d'Advent a la Catedral (29/11/2014, 20 h.).

Tercera edició de l'Escola Diocesana d'Evangelització (del 29/11/2014 al 23/05/2015, dotze dissabtes alterns).

Recessos d'Advent per als preveres i diaques a les 6 zones pastorals.

Missa presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe amb motiu del Dia de la Família (28/12/2014, 17h.).

Exercicis espirituals per a preveres, a Tiana, dirigits per Mn. Joan Torra, prevere de Vic (del 12 al 16/01/2015).

Visita pastoral 2015 als arxiprestats del Guinardó (zona pastoral 2) i de Poblenou (zona pastoral 3) durant la Quaresma i Pasqua de 2015.

Altres informacions dels arxiprestats i dels àmbits funcionals. S'informa dels preveres difunts (el Sr. Cardenal Arquebisbe presidirà una missa al Seminari, promoguda pel Col·legi de Rectors) i dels interns en residències, de les obres a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, de les places per a preveres emèrits a la Residència d'OBA a Sant Andreu de la Barca, de la manca de preveres per als servei religiós als hospitals. Mn. Antoni M. Llompart informa sobre SALUS. Mn. Matabosch informa sobre la Jornada de Germanor i altres aspectes de la Delegació diocesana d'Economia. Informa també sobre el fulletó publicat sobre l'ISCREB i sobre els acords d'aquest Institut Superior amb dues diòcesis de Mèxic. Segueixen informacions sobre els arxiprestats de Trinitat-Roquetes, i sobre altres qüestions.

4. Data de la propera reunió del CP

10a reunió: dimecres 11 de febrer de 2015. Serà la darrera reunió del trienni 2012-2015. Posteriorment caldrà convocar eleccions per a un nou trienni del CP.

5. Precs i preguntes

Es tracten aquestes qüestions, entre altres: s'escauen els 500 anys del naixement de Sant Felip Neri, l'Oratori farà un pelegrinatge a Roma. La missió del Camerun demana ajuda davant de la pressió dels grups islamistes. Es parla també sobre els seminaristes i de les ordenacions dels darrers anys, sobre l'anunci d'un concert a la Sagrada Família i el Sr. Cardenal Arquebisbe diu que no ha donat cap permís, sobre la nova Facultat Antoni Gaudí, d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes, sobre la marxa de l'arxidiòcesi, etc.

6. Pregària final

La reunió es clou amb la pregària de l'Àngelus i el dinar al menjador del Seminari Conciliar de Barcelona.

Consell Pastoral Diocesà

Crònica de la cinquena reunió del trienni 2013-2016 (15/11/2014)

El dissabte 15 de novembre de 2014, sota la presidència del Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, es reuneix el Consell Pastoral Diocesà (CPD), de les 10.30 a les 13.30 hores, a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, en la seva cinquena sessió. L'acompanyen a la presidència el Sr. Bisbe Auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, i els membres del Secretariat del CPD.

1. Pregària

S'inicia la reunió amb la pregària de Tèrcia.

2. Salutació del Sr. Cardenal Arquebisbe

El Sr. Cardenal Arquebisbe dóna la benvinguda i agraeix l'assistència de tots els membres del CPD.

El Sr. Cardenal Arquebisbe, en nom de tot el CPD, felicita el Sr. Carles Victor Paunero, Secretari del CPD, que recentment ha estat pare de dos bessons, Francesc i Núria. Li lliura un obsequi per als nens i tots els presents ho rubriquen amb un aplaudiment.

El Sr. Cardenal Arquebisbe fa unes reflexions sobre la naturalesa, missió i característiques del CPD en relació amb el CE i el CP.

3. Aprovació, si s'escau, de l'acta de la quarta reunió del 24 de maig de maig de 2014

Els consellers aproven per assentiment, unànimement, l'acta de la reunió del 24 de maig de 2014.

4. Consulta sobre la possible conveniència de celebrar a l'Arxidiòcesi una jornada de pastoral després del que es tractarà en la segona fase del "Congrés Internacional de pastoral de les grans ciutats",

tenint en compte tant el que el Papa Francesc explicita als números 71-75 de l'Evangelii Gaudium com el que el Sr. Cardenal Arquebisbe desenvolupa en la seva Carta Pastoral Una Església samaritana enmig de les grans ciutats.

Els dos documents s'adjuntaven a la carpeta de la reunió.

4.1. Presentació del Sr. Cardenal Arquebisbe

Explica els antecedents del Congrés, l'interès del Papa Francesc per aquest tema i les converses amb ell durant les congregacions generals prèvies al conclave. Explica com es va desenvolupar la primera fase del Congrés i com es preveu la segona fase (24 a 26 de novembre de 2014) que es clourà amb l'audiència del Sant Pare el 27 de novembre al Vaticà. Convida els membres del CPD a l'acte cultural i cultural que tindrà lloc a la basílica de la Sagrada Família el 25/11/2014, a les 19.30h.

Per tal d'aprofitar la riquesa que s'ha expressat en el Congrés i remarcar que arriba a la seva etapa final l'aplicació del Pla Pastoral Diocesà 2011-2015 Feu tot el que Jesús us digui, el Sr. Cardenal Arquebisbe consulta el CPD sobre l'oportunitat de celebrar una jornada de pastoral urbana per tal de millorar el servei que ha de fer l'Església als homes i dones de la nostra societat i mirar les nostres ciutats amb una mirada contemplativa com ho fa el Sant Pare a EG 71-75, dient que "Déu viu a la ciutat". Cal una mirada teològica, no només sociològica i urbanística, sobre la gran ciutat.

Finalment, diu que seria una jornada, d'un dissabte, que indiqués unes conclusions operatives, i que ens deixéssim interpel·lar i ens esforcéssim en aplicar-les, cadascú des de la seva responsabilitat pròpia.

4.2. Aportacions dels membres del CPD

Va haver-hi una vintena d'intervencions totes favorables a l'organització d'una jornada sobre pastoral urbana amb les finalitats indicades pel Sr. Cardenal Arquebisbe, però es van demanar diverses coses: que hi hagi conclusions operatives; que cal que la jornada tingui continuïtat, que durant la jornada no calgui només "escoltar", sinó també "compartir i dialogar"; que, com es va fer en l'Assemblea Diocesana, es faci un treball previ de sensibilització als arxiprestats i parròquies; que es compari la nostra realitat amb la d'altres grans ciutats; que es miri d'arribar a la base eclesial i a la gent senzilla; que es tingui en compte la gent immigrada, tan present en la nostra ciutat, etc.

4.3. Paraules del Sr. Cardenal Arquebisbe

El Sr. Cardenal Arquebisbe dóna les gràcies pels suggeriments presentats pels consellers. Remarca, finalment, que el més important és que tots ens deixem interpel·lar per les orientacions del Congrés.

5. Informacions diocesanes

El Sr. Cardenal Arquebisbe informa d'aquests punts:

Darrer curs de l'aplicació del Pla Pastoral Diocesà 2011-2015 Feu tot el que Jesús us digui. Propera circular del Sr. Cardenal Arquebisbe convidant a l'aplicació del segon objectiu en relació a l'acompanyament pastoral dels pares després del baptisme dels seus fills, i en relació a possibles iniciatives pastorals postbaptismals que contribueixin a la iniciació cristiana dels infants de 0 a 7 anys.

Augment del nombre de seminaristes que enguany han ingressat al Seminari Major Diocesà.

Informació sobre el recent Sínode Episcopal extraordinari en relació als desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització (del 5 al 19 d'octubre de 2014).

Missa presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe en acció de gràcies per la beatificació de Pau VI, celebrada a la Catedral de Barcelona (26/10/2014, 19h.).

Missa presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe en el quart aniversari de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família (16/11/2014, 17h.).

Congrés Internacional de pastoral de les grans ciutats. Segona fase: del 25 al 27 de novembre de 2014.

Any Jubilar Teresià amb motiu del V Centenari del naixement de Santa Teresa de Jesús (del 15/10/2014 al 15/10/2015).

Any de la Vida Consagrada (del 30/11/2014 al 02/02/2016).

Tercera edició de l'Escola Diocesana d'Evangelització (del 29/11/2014 al 23/05/2015, dotze dissabtes alterns).

Missa presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe amb motiu del Dia de la Família, a la basílica de la Sagrada Família (28/12/2014, 17 h.).

Visita pastoral 2015 als arxiprestats del Guinardó (zona pastoral 2) i de Poblenou (zona pastoral 3) durant la Quaresma i Pasqua de 2015.

Altres informacions dels arxiprestats i dels àmbits funcionals: Campanya de Nadal de Càritas, reflexió de Càritas sobre el voluntariat, Congrés sobre el laïcat en l'Església de Catalunya, que es celebrarà a Poblet els dies 2, 3 i 4 d'octubre de 2015, amb una trobada prèvia el 22/11/2014 a la parròquia de Santa Madrona de Barcelona. Un conseller, el Sr. Jaume Argemí i Relat, informa que aquest Congrés sorgí de la iniciativa d'un grup de laics, que ho van comunicar als nostres bisbes i, amb la seva opinió favorable, ens trobem ara a un any del que ha de ser l'esmentat Congrés del Laïcat. A partir del nucli inicial es va anar constituint un segon cercle, d'entre 15 i 20 persones, incloent els delegats diocesans d'Apostolat Seglar de les diòcesis amb seu a Catalunya, que ja està preparant aspectes concrets del Congrés. Es tracta de desvetllar la responsabilitat dels laics a l'Església seguint els ensenyaments del Concili Vaticà II i del Concili Provincial Tarraconense. El congrés té aquesta pàgina d'Internet: www.laicatxxi.cat i aquest correu electrònic: laicatxxi@gmail.com.

6. Precs i preguntes

Un concert a la basílica de la Sagrada Família? Un conseller pregunta sobre el concert anunciat a la premsa per a ser celebrat durant el cap d'any a la basílica de la Sagrada Família, i demana que es respecti que la Sagrada Família és un lloc de culte i que es vigilin els usos extralituràgics de la basílica.

El Sr. Cardenal Arquebisbe diu que la notícia el va disgustar molt i que, en la hipòtesi que es fes, caldria que fos un concert gratuït i de temàtica estrictament religiosa. Per això, l'Arquebisbat va fer un comunicat de premsa dient que encara no hi ha res decidit. Si es dóna el permís, serà per a una sola vegada.

El Dr. Martínez Sistach també explica que es prenen disposicions per garantir el caràcter religiós del temple, com les celebracions de l'eucaristia, l'administració dels sagrament de la penitència, els habituals torns d'adoració davant del Santíssim Sagrament, les pregàries per la família, l'Àngelus en llatí cada dia a les 12 hores, la música ambiental religiosa, etc.

7. Pregària final

El Sr. Cardenal Arquebisbe agraeix l'assistència dels consellers i clou la reunió amb la pregària de l'Àngelus.

Organismes diocesans

Apostolat del Mar

1. Objectius

Els nostres objectius s'inspiren en els tres objectius del Pla Pastoral Diocesà 2011-2015

1.1. Anunciar Jesucrist a aquells que no el coneixen:

—Continuar treballant perquè l'Apostolat del Mar sigui ben present al port: visites als vaixells, contactes regulars amb la comunitat portuària.

—Serveis religiosos per a tota la comunitat portuària.

—Continuar amb les bones relacions amb els ministres d'altres confessions cristianes.

—Continuar amb el programa d'embarcament de sacerdots en els vaixells de creuer (30 setmanes d'embarcament per any, fent una tasca pastoral amb els tripulants i els passatgers), etc.

Pastoral de la iniciació cristiana:

—Estar sempre disposats a orientar i acompanyar qualsevol mariner que manifesti el desig d'iniciar un catecumenat o de conèixer la nostra fe.

—En els cassos d'un bateig o de matrimoni, nosaltres fem la preparació al sagrament i l'inscrivim a la parròquia de Sant Pere Claver.

—El mes de març, amb motiu de la mort d'un pescador en un accident de mar, el Sr. Cardenal Arquebisbe presidí una missa en sufragi de la seva ànima a la parròquia del Port, actitud que fou molt apreciada per part de la comunitat portuària.

—Oferim edicions del Nou Testament i altres materials, en diferents idiomes, a persones que manifesten interès en tenir-ho amb ells.

La solidaritat, expressió del nostre amor i de la nostra fe:

—Atenció a les tripulacions dels vaixells.

—Des del Centre dels Drets dels Marins donem suport legal a la gent del mar i som per a ells un referent que els inspira confiança.

—Atenem les necessitats dels mariners i els mariners en atur, en estret contacte amb el sindicat internacional ITF.

—L’Apostolat del Mar ha estat acceptat com a membre del Consell Rector del Port de Barcelona en reconeixement a la seva tasca social.

Programa habitual d’activitats de la Delegació:

—Residència (32 places), on s’allotgen unes 800 persones/any, oferint “una llar lluny de la llar”, sense cap actitud proselitista.

—Visites diàries als vaixells. Visitem als voltant de 2.000 vaixells/any.

—Servei de transport gratuït a les tardes entre els vaixells i el Club Stella maris (transportem uns 4.000 mariners/any).

—Oficina per als vaixells de creuer: ens visiten uns 4.300 mariners/any.

—Assistència religiosa amb un profund sentit ecumènic i interreligiós.

—Enviament regular de les lectures de la missa dominical i el corresponent comentari (en castellà i anglès) a vaixells de la companyia Pullmantur en els quals els diumenges hi ha celebracions religioses.

—Organització d’activitats esportives: futbol i bàsquet per als tripulants dels vaixells.

—Participació com a membres del Grup de Treball de Responsabilitat Social Corporativa del Port de Barcelona.

—Participació com a membres del Consell Rector del Port.

—Participació en activitats d’Apostolat del Mar en l’àmbit d’Espanya i també en l’internacional.

Programa d’activitats

—Setembre 2014: participació en l’acte d’inici de les obres de remodelació del Moll de Pescadors.

—Octubre 2014: participació en el VIII Congrés Espanyol-Francès de Medicina Marítima. Aquest tema preocupa molt a l’Apostolat del Mar Internacional i nosaltres estem en contacte amb l’Institut Social de la Marina i amb els serveis mèdics del port.

—Novembre 2014: celebració de les XXVII Jornades de la Gent de Mar a Barcelona. Trobada interreligiosa amb jueus i musulmans. Presentació del llibre “La Bíblia y el mar”, de Mn. Amador Roig. Taula rodona sobre les necessitats dels tripulants dels vaixells de creuer a bord i al port. Campionat de futbol entre equips de l'àmbit portuari i marítim de Barcelona.

—Desembre 2014: Lliurament als vaixells que arriben per Nadal de pessebres fets a mà pel grup d'escoltes del mar “Azimut”. Celebració de la Missa del gall a Stella Maris.

—Gener 2015: festa del Reis amb regals facilitats per les empreses. Celebració ecumènica amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat.

—Febrer 2015: reunió de sacerdots que embarquen en vaixells de creuer.

—Març 2015: xerrada de Quaresma per als voluntaris d'Stella Maris.

—Abril 2015: celebració de la Pasqua a Stella Maris.

—Maig 2015: assemblea anual de l'Apostolat del Mar de Barcelona.

—Juny 2015: assistència a la reunió del Consell Rector del Port de Barcelona.

—Juliol 2015: celebració de la festivitat de la Mare de Déu del Carme, patrona de la gent del mar. Processó marinera i celebració de la santa missa.

—Tardor 2015: assemblea nacional de l'Apostolat del Mar a Espanya, a Santander.

Delegació d'Ensenyament

Objectius curs 2014-2015

—La funció de la delegació Diocesana d'Ensenyament és vetllar per l'ensenyament religiós dels centres educatius de Primària i de Secundària i de les Escoles de Formació del Professorat.

—L'objectiu prioritari és l'acompanyament de la Delegació en el treball dels professors de Religió tant a través de circulars de contingut tècnic i pastoral, com a través de trobades periòdiques amb aquest col·lectiu i a través de l'atenció personalitzada.

—L'altre objectiu és el de la formació del professorat de Primària i de Secundària en forma de cursos i sessions de reflexió que miren tant a la formació més general com a la pedagogia de la matèria de Religió.

2. Activitats

La Delegació organitzarà les següents activitats tenint en compte les directius del Pla Pastoral Diocesà:

—Trobades de formació per als mestres i professors nous i seguiment personal.

—Curs de formació, organitzat en 6 sessions (d'octubre 2014 a maig 2015):

La religiositat a la Barcelona del 1714.

Influència religiosa en la història de l'arquitectura catalana (segles XVIII-XX).
El fet religiós en la pintura i l'escultura catalana (segles XVIII-XX).
La petjada religiosa en la cultura catalana.
Influència religiosa en la història de la música catalana (segles XVIII-XX).
Litúrgia i tradicions.

—Celebració de Nadal: 16 de desembre de 2014 a les 18.30 hores. Eucaristia a la cripta de Santa Eulàlia de la catedral de Barcelona.

—Reunions d'arxiprestat: Trobades de sensibilització per a l'ensenyament de la Religió a diversos arxiprestats de la diòcesi.

—Participació en les reunions mensuals del SIERC i en la reunió anual de tots els Delegats d'ensenyament a Madrid.

—Campanya de sensibilització per a la preinscripció a les escoles.

—IX Jornada de mestres i professors de Religió Catòlica a les diòcesis de Catalunya: 21 de març de 2015.

—El Delegat assisteix a diversos actes relacionats amb l'ensenyament de la religió organitzats per diferents institucions.

Delegació Diocesana de Missions

Objectius

—Fer prendre consciència entre els laics i sacerdots de la necessitat de compromís en la missió *ad gentes*.

—Ressaltar la dimensió missionera de les eucaristies dominicals, especialment les que corresponen a les campanyes anuals de les Obres Missionals Pontifícies.

—Col·laborar amb les parròquies perquè sorgeixen animadors missioners.

—Enviar material informatiu de les missions a col·legis, institucions religioses, parròquies..., per tal que es difongui en les classes i grups de catequesi i serveixi com a eina de treball per a professors i catequistes.

—Inspirar-nos en totes les activitats en la carta pastoral del nostre Cardenal Arquebisbe per al present curs pastoral titulada “Una Església samaritana enmig de les grans ciutats”, en especial el que diu a la pag. 39, que “nosaltres hem de sembrar, el Senyor farà la resta”...

Calendari d'activats

- Octubre: 19, Jornada del DOMUND-OO.MM.PP. 23, Pregària missionera amb la Delegació de Pastoral de Joventut.
- Novembre: 11, Reunió dels delegats de missions i dels directors de les OO.MM.PP. de Catalunya.
- Desembre: 20-21, IV diumenge d'Advent. Felicitar el Nadal amb les estrelletes.
- Gener 2015: 6, Diada d'Àfrica i dels catequistes a les missions. 25, Jornada de la Infància Missionera (OO.MM.PP).
- Febrer: 9-10, Jornada de formació missionera a Tarragona: Delegacions de missions dels bisbats amb seu a Catalunya i OO.MM.PP.
- Març. Dia 1, Diada d'Hispanoamèrica i de l'OCSHA.
- Abril. 26, Jornada missionera de les vocacions natives- OO.MM.PP.
- Maig: 18, 19, 20, assemblea espanyola de delegats de missions i directors de les OO.MM.PP.
- Juliol: 18, trobada provincial de missioners, familiars i amics a Barcelona.
- Agost, en dies a determinar, jornades de formació missionera de les delegacions de missions i OO.MM.PP. de Catalunya i d'Andorra.

Delegació de Pastoral Familiar

Es treballarà i s'aprofundirà en les àrees que des de fa uns anys són objectiu pastoral d'aquesta Delegació.

Pastoral Prematrimonial:

Potenciar i col·laborar amb la pastoral de preparació al matrimoni a les parròquies i arxiprestats.

Revisar els continguts del material de preparació al matrimoni a la llum de les propostes del Sínode de la família.

Promocionar i avaluar la tasca dels diversos equips de la pastoral prematrimonial.

Promoure i formar nous agents de pastoral prematrimonial.

Formar un equip per reflexionar durant el curs sobre les conseqüències pastorals de les propostes del darrer Sínode sobre la família.

Organitzar curssets prematrimonials de fi de setmana per als promesos que, pel seu horari laboral, tenen dificultats per participar en els curssets normals.

Pastoral de la vida conjugal i familiar:

Donar a conèixer materials als agents de pastoral per potenciar la pastoral familiar a nivell diocesà i parroquial.

Foment del diàleg i els contactes amb els moviments de pastoral familiar per coordinar esforços.

Organització de recessos d'Advent i Quaresma per a promesos i matrimonis.

Donar a conèixer i participar en el congrés de l'ONU (darrer trimestre de 2014) i del preparatori a Barcelona.

Donar a conèixer la Trobada Internacional de Famílies a Filadelfia (22 a 27/09/2015).

Lema: "L'amor és la nostra missió". "La família està plenament viva". Es divulgaran les catequesis prèvies.

3. Àrea d'acció especialitzada:

3.1. La Delegació seguirà oferint, a través del SADOE, amb personal especialitzat, el servei d'acollida a parelles en situació de crisi matrimonial per a possibilitar el retrobament i la superació de les diferències.

3.2. La Delegació ofereix també un servei a aquelles persones que demanen ser ateses en la seva problemàtica personal i familiar. Aquest servei no realitza una labor de teràpia de persones, sinó d'atenció i orientació personal. Ambdós serveis seran supervisats per mitjans especialitzats per garantir l'eficàcia tècnica i pastoral.

3.3. Preparació del Sínode Episcopal ordinari (Octubre 2015). Es farà un esforç de sensibilització de la diòcesi, amb informacions i publicació de pregàries dels fidels per a les celebracions.

3.4. Amb els moviments familiars de la diòcesi, celebració del Dia de la Família i de la Vida (basílica de la Sagrada Família en un diumenge proper al Nadal. (El Dia de la Vida, el 25 de març, el 2015 és el Dimecres Sant, caldrà buscar un altre dia).

4. Publicacions:

4.1. La Delegació té una pàgina web pròpia per a donar a conèixer notícies i activitats relacionades amb la pastoral familiar.

4.2. Continuació del full mensual *Problemàtica Viva*, encomanat a un equip remodelat.

4.3. La Delegació té preparada la publicació d'un fulletó sobre la manera de fer bé l'acolliment dels promesos que demanen casar-se per l'Església.

4.4. La Delegació ha reorganitzat una biblioteca especialitzada de temàtica matrimonial i familiar que pot fer un bon servei als qui cerquen bibliografia sobre temes de pastoral familiar.

Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada

Objectius

—Fer present la sol·licitud del bisbe diocesà envers les diferents formes de vida consagrada i establir lligams de comunió entre les diverses comunitats de consagrats.

—Celebrar a l'Arxidiòcesi l'Any de la Vida Consagrada (del 30/11/2014 al 2/02/2016). Lema: "La vida consagrada en l'Església avui: Evangeli, Profecia i Esperança".

—Difondre i aprofundir en les quatre cartes publicades per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica per a l'Any de la Vida Consagrada (fins ara s'han publicat dues cartes: "Alegreu-vos" i Escrutar")

—Celebrar a l'Arxidiòcesi la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (2 febrer) i la Jornada *Pro-Orantibus* (diumenge de la Santíssima Trinitat).

—Visita pastoral i/o canònica a comunitats religioses i monestirs.

—Presidir els caspítols d'eleccions als monestirs i congregacions religioses.

Activitats

—Recessos d'Advent per a les religioses (14/12/2014) i de Quaresma (22/02/2015) dirigits pel Sr. Cardenal Arquebisbe.

—Coordinació trimestral amb els delegats de vida Consagrada de la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB) i de la de Tarragona.

—Participació trimestral a les reunions del SIRBIR (Secretariat Interdiocesà de Relacions entre Bisbes i Religiosos).

—Assistència a les assemblees de la URC (Unió de Religiosos de Catalunya).

—Celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (2/02/2015) a la catedral

presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe.

—El Delegat assisteix als esdeveniments importants de les Ordes i Congregacions, si les comunitats ho demanen.

—Trobada amb les comunitats religioses dels arxiprestats on es fa Visita Pastoral.

—Acompanyament de l'Orde de les Verges.

—Celebració de la Jornada *Pro-Orantibus* (31/05/2015).

—Participació a les reunions de la Comissió de Monestirs de la PEB.

—Vetllar i acompanyar els cursets de formació per a les contem0platives.

Comissió per al Diaconat permanent i els ministeris laïcals

Objectius i activitats

—Dues trobades de recés de tot el dia per a tots els candidats i aspirants al diaconat.

—Nou trobades un dissabte al mes, de 10 a 13h., amb un conferenciant.

—Trobades d'aquest curs al Seminari Conciliar de Barcelona: 20 de setembre, 18 d'octubre, 15 de novembre, 13 de desembre, 17 de gener, 21 de gener de 2015, 21 de febrer, 14 de març, 25 d'abril, 23 de maig, 20 de juny, trobada de fi de curs.

—Celebració de la diada dels Sants Fructuós, Auguri i Eulogi (festa dels diaques).

—Dotze hores de classe extra per explicar els rituals del Baptisme, Matrimoni i Exèquies, per portar la comunió als malalts, a les celebracions dominicals en absència de prevere i la missió del diaca en la celebració de l'eucaristia. Per a candidats propers a l'ordenació diaconal.

—Sortida festiva dels candidats i aspirants al diaconat amb les seves famílies (a final de curs).

—Sis reunions amb els membres de la Comissió per al Diaconat.

—Participació de la Comissió (dues persones) a la Comissió de la Conferència Episcopal Espanyola per al Diaconat Permanent.

—Visites, entrevistes i seguiment durant tot el curs dels candidats i aspirants i als rectors de les parròquies en les quals col·laboren (dues vegades a l'any).

Servei Diocesà per al Catecumenat: Cartes del Delegat Diocesà sobre el ritu d'ingrés per a adults i per a infants

a) per a adults

Barcelona, 21 d'octubre de 2014.

Benvolgut mossèn,.

T'escric aquestes ratlles per comunicar-te que el 30 de novembre, primer diumenge d'Advent, tindrà lloc a la catedral de Barcelona la celebració del Ritu d'Ingrés al Catecumenat per a adults no batejats i que han iniciat el procés catecumenal. La celebració serà presidida pel Sr. Cardenal.

Ens trobarem davant la porta principal de la catedral a les 16.30h. per a poder preparar bé la celebració. És important que el catecumen vingui acompanyat del seu catequista-acompanyant, del seu padrí o padrina i també dels seus familiars. Al mateix temps, et convido personalment a tu que vinguis, si t'és possible, perquè la teva presència i suport siguin ben positius per al catecumen en l'inici de la seva vida cristiana.

Es prega que els qui tingueu pensat de venir ens confirmeu la vostra presència trucant a qualsevol dels telèfons: Servei Diocesà per al Catecumenat, 934 541 898, Mn. Felip-Juli Rodríguez 620.030.530.

El ritu d'entrada en el Catecumenat expressa l'acolliment per part de l'Església dels qui han acceptat l'anunci de l'Evangelí i han estat moguts a la conversió inicial.

Per a qualsevol aclariment, tant pel que fa al procés catecumenal com a la celebració del Ritu d'Ingrés al Catecumenat, em tens a la teva disposició.

Rep una salutació ben cordial,

Mn. Felip-Juli Rodríguez Piñel
Delegat Diocesà per al Catecumenat.

b) per a infants

Barcelona, 21 d'octubre de 2014.

A l'atenció dels rectors i preveres responsables de la catequesi.

Benvolguts,

En la pastoral habitual de les nostres parròquies constatem que a la catequesi s'acosten cada vegada més infants que els seus pares no van batejar al poc de néixer. Els acoïm a tots ells, pares i infants, i els acompanyem en el seu camí de creixement en la fe.

Un primer moment significatiu en el procés d'aquests infants és el Ritu d'Ingrés en el Catecumenat, moment en què l'infant que vol conèixer Crist, amb el consentiment dels seus pares, és acollit a l'Església amb el senyal de la creu i és admès a la litúrgia de la Paraula.

Com ja anem fent en els darrers anys, creiem convenient convocar un moment de trobada festiva i catequètica de tots els infants del nostre arquebisbat que comencen el seu itinerari de catecúmens. Serà un moment de trobada amb altres nens i nenes que, com ells, volen conèixer Jesús i ser els seus deixebles.

Aquesta trobada festiva-catequètica es realitzarà en començar el temps d'Advent, el dissabte 29 de novembre. L'horari serà el següent: 11h, acollida al col·legi de la Sagrada Família (c. Avinyó, 20, Barcelona), matí de jocs i contes. 14h, dinar (cal que cadascú, grans i petits, portem alguna cosa per dinar (entrepà i beguda). 15h, cant i festa amb en Pau Tarruell. 16.15, sortida cap a la catedral. 16.30h, trobada a la porta de la Pietat de la catedral. 17.15h, celebració del Ritu d'Ingrés al Catecumenat a la catedral. Presideix el Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach. Paral·lelament, tindrà lloc una catequesi per a pares, familiars i catequistes referent al Ritu d'Ingrés al Catecumenat.

Per tal de poder-la preparar de manera adient, caldria que ens féssiu saber quants infants, familiars i catequistes hi participaran. A tal efecte, us adjuntem amb aquesta carta una fitxa d'inscripció que caldria retornar al Servei Diocesà per al Catecumenat (c. Diputació, 231. 08007 Barcelona) el més aviat possible. Per a qualsevol dubte o consulta no dubteu de posar-vos en contacte amb nosaltres.

Rebeu una salutació ben cordial,

Mn. Felip-Juli Rodríguez Piñel
Delegat Diocesà per al Catecumenat

El Telèfon de l'Esperança de Barcelona compleix quaranta-cinc anys

Amb el lema “Sempre hi trobaràs algú” i el rostre d'un home que parla per un mòbil amb cara angoixada, la Fundació Ajuda i Esperança ha llançat aquests darrers mesos una campanya per a donar a conèixer el Telèfon de l'Esperança, que és el 93 414 48 48, que funciona les 24 hores de cada dia els 365 dies de l'any.

“Si et cal ajuda”, “Si vols ser escoltat i ajudat”, “Si necessites parlar...” són tres lemes que també difon aquesta fundació en el cartell de promoció d'aquest servei que ja fa anys que funciona a Barcelona. I ho resumeix dient. “Et passi el que et passi, truca... Sempre hi trobaràs algú. Rebràs suport i molt més del que et penses!”

Presideix el patronat de la fundació Ajuda i Esperança Maria Rosa Buxarrais, i en són membres Pedro Barceló, María Brugué, Joan Buscà, Rosa Navas, Alfred Pastor, Robert Rodergas, Joan Maria Terribas i Agustí Viñas.

En el darrer Full Informatiu d'aquest servei (titulat “Una veu amiga”, de juny de 2014), la presidenta del patronat, Maria Rosa Buxarrais, escriu: “Celebrem els quaranta-cinc anys del Telèfon de l'Esperança, una organització no governamental que va ser fundada pel sacerdot Miquel Àngel Terribas el 1969. Avui el Telèfon de l'Esperança és gestionat per la Fundació Ajuda i Esperança. La Fundació compta actualment amb uns dos-cents voluntaris que ofereixen el seu temps i les seves habilitats per comunicar esperança, atenent trucades de persones que necessiten companyia, comprensió i recursos per a solucionar les seves angoixes i problemes”.

També explica que l'actual crisi econòmica i la crisi de valors i d'ètica ha multiplicat les percepcions d'incertesa, d'inseguretat i d'indefensió en moltes persones. I manifesta el desig de continuar fent aquest servei per a ajudar les persones angoixades i per millorar les relacions socials. “Feliç aniversari a la família del Telèfon de l'Esperança”, acaba dient.

Per parlar de dades estadístiques, el primer que cal destacar és l'augment tan significatiu de trucades ateses per aquests voluntaris i voluntàries al llarg de tot el 2013: un total de 19.935 trucades, un 15% més que el 2012. I de gener a maig de 2014 s'han

rebut més de 8.830 trucades, prop d'un 7% més que el 2013. Augmenten les trucades dels homes i en el tema de les trucades abunden les problemàtiques relacionades amb els trastorns mentals.

Maria Neus Calleja, psicòloga i directora del Telèfon de l'Esperança de Barcelona, en un article recorda que la periodista Mònica Terribas, neboda del fundador d'aquest servei, en un acte recent, va parlar del record que tenia del seu oncle, un record ple d'estima per a una persona extraordinària que, amb una estructura molt petita, procurava donar atenció a tantes persones que, aleshores i també avui, necessiten parlar amb algú per pal·liar la solitud i la desesperança de molts ciutadans de Barcelona.

La Fundació Ajuda i Esperança té la seva seu al carrer Modolell, n. 41.
08021 Barcelona. www.telefonoesperanza.com

Inauguració de l'Any de la Vida Consagrada a la catedral

L'inici de l'Any de la Vida Consagrada es va inaugurar a la nostra arxidiòcesi el dissabte 29 de novembre a les 20 hores, a la catedral, en el marc molt espiritual d'una vetlla de pregària que va incloure la celebració de les Vespres, presidides pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Les paraules del Sr. Cardenal en aquest vetlla es publiquen a la secció del Prelat.

Varen assistir a la vetlla el canonge Mn. Josep Vives; el delegat episcopal per a la Vida Consagrada, Mn. Francesc Prieto, i el P. Màxim Muñoz, provincial dels Claretians de Catalunya i president de la URC, i molts religiosos i religioses de les diverses ordes i congregacions que treballen al nostre Arquebisbat.

Amb aquest acte i amb tot l'any, es vol "agrair al Senyor el do de la vocació consagrada –deia el full de convocatòria –, per la bellesa i fecunditat del carisma de tantes famílies i formes de vida cristiana que segueixen molts cristians i cristianes, amb un seguiment radical de Jesucrist en la castedat, pobresa i obediència". Són paraules que formen part d'un escrit sobre la vida religiosa del nostre Cardenal Arquebisbe, que pronuncià l'homilia de la pregària de Vespres.

El Papa Francesc ha proposat a tota l'Església la celebració de l'Any de la Vida Consagrada que s'inicià amb el primer diumenge d'Advent, el 30 de novembre de 2014 i s'allargarà fins al 2 de febrer de 2016, festa de la Presentació del Senyor al temple i Jornada Mundial de la Vida Consagrada, quan es tancarà l'any de la vida religiosa

amb una eucaristia a la basílica de Sant Pere, a Roma.

De fet, a Roma l'obertura d'aquest any també es va celebrar aquell mateix dissabte al vespre, amb la celebració solemne de les primeres Vespres del primer diumenge d'Advent a la basílica de Santa Maria la Major i amb l'eucaristia celebrada el diumenge dia 30 a la basílica de San Pere.

El Papa Francesc ha proposat celebrar aquest any, emmarcat en el 50è aniversari del decret *Perfectae caritatis*, del Concili Vaticà II, sobre la renovació de la vida consagrada a l'Església. Segons el cardenal Joao Braz de Aviz, prefecte de la Congregació per a la Vida Consagrada, aquest any té tres grans objectius: fer memòria agraïda d'aquest document del darrer concili, abraçar el futur amb esperança i viure el present amb passió.

“Aquest any –ha dit el president de la URC al setmanari *CatalunyaCristiana*- representa una bona oportunitat per donar a conèixer aquest estil de vida i missió que viuen tants religiosos i religioses. Els religiosos estem contents de ser-ho; per tant, que la gent sàpiga que és una forma de vida atractiva i, per als joves, que val la pena ficar-s'hi. També és una revisió i una renovació sobre el punt en el qual ens trobem, quin camí hem recorregut i quins són els reptes que es presenten d'ara endavant”.

Segons el president de l'URC, els religiosos viuen un moment oportú, gràcies sobretot a l'impuls i guiatge del Papa Francesc, “per repensar si realment estem responant al que l'Església i la societat necessiten. També és un bon moment per reforçar i revisar les relacions que tenim les congregacions entre nosaltres i també amb l'Església local”.

“El nostre estil de vida –ha afegit el P. Muñoz- pot aportar a la societat un cert tipus de vida alternativa que recorda valors essencials que potser tenen el risc de perdre's”.

S'ha divulgat un logotip d'aquest any que acompanyarà les notícies sobre els diversos actes que es vagin organitzant al llarg dels propers mesos i que inclou aquest lema: “Vida consagrada en l'Església d'avui. Evangeli, profecia, esperança”.

Informació

Diverses persones i institucions cristianes reben la Medalla d'Honor de Barcelona 2014

Entre les persones, hi ha Mn. Francesc Lladós Pastalle, sacerdot jubilat de l'arquebisbat de Barcelona.

El reconeixement li fou lliurat per l'alcalde Xavier Trias, en un acte celebrat al Saló de Cent el dimecres 26 de novembre.

L'Ajuntament de Barcelona va entregar el dimecres 26 de novembre els guardons anomenats Medalla d'honor de Barcelona, en acte celebrat al Saló de Cent que presidí l'alcalde Xavier Trias.

En el capítol de persones hi ha mossèn Francesc Lladós Pastallé, sacerdot de l'arquebisbat de Barcelona, "per la seva tasca en favor de la vida associativa del barri de la Teixonera i la qualitat de vida dels seus veïns des de l'acció parroquial més propera". Aquest guardó s'atorga cada any a les persones que destaquen pel seu compromís i la seva dedicació al servei de la ciutat.

Mn. Francesc Lladós, que actualment forma part dels preveres de la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol, ha estat rector de dues parròquies barcelonines, la de Sant Cebrià, al barri de la Teixonera, parròquia que ell dotà de l'església tal com és actualment i d'una guarderia en els locals parroquials, entre altres iniciatives socials i religioses.

Després fou nomenat rector de la parròquia de Sant Pius X, en el barri conegut com les Vivendes del Congrés Eucarístic, barri nascut en ocasió del Congrés Eucarístic celebrat a Barcelona l'any 1952. Amb aquesta realització, fruit d'aquell Congrés, el bisbe de Barcelona d'aleshores, monsenyor Gregorio Modrego Casaus, va fer una valuosa aportació al problema de l'habitatge, aleshores molt viu a la ciutat de Barcelona. Mn. Lladós va promoure també l'acció pastoral en el barri del Congrés i la vida associativa.

Entre les institucions guardonades hi ha el Col·legi dels Salesians de Rocafort, al districte de l'Eixample, "per la seva contribució al llarg de 124 anys a la formació de les

persones i en favor dels més necessitats”.

Pel districte d’Horta-Guinardó també ha estat guardonada la Fundació Adsis, vinculada a la Congregació Salesiana, “per la seva trajectòria a favor de la promoció integral de les persones, en especial dels joves més desfavorits per tal de construir una societat més justa i solidària.

Donat que l’arquebisbe i el bisbe auxiliar de Barcelona es trobaven a Roma, on el dijous 27 de novembre, foren rebuts pel Papa amb els participants en la segona fase del Congrés internacional de la pastoral de les grans ciutats, en representació de l’arquebisbat va assistir a l’acte del lliurament dels guardons mossèn Joan Galtés, vicari episcopal de la ciutat de Barcelona.

Barcelona, 27 de novembre de 2014.

La parròquia, comunitat d’acollida i sentit

Article d’un grup de laics sobre el tema del Congrés sobre les Grans Ciutats

No és freqüent que la premsa diària publiqui articles sobre la parròquia. Publiquem, per això, l’escrit publicat al diari La Vanguardia (diumenge 21/09/2014, pag. 50, firmat per un grup de laics integrat per Josep M. Carbonell, Josep M. Cullell, Eugeni Gay, David Jou, Josep Miró i Ardèvol, Jordi López Camps i Francesc Torralba. L’article incideix en el tema estudiat en el Congrés Internacional sobre la Pastoral de les Grans Ciutats que se celebra aquests mesos a la nostra Arxidiòcesi. L’article també incideix en els temes tractats pel nostre Sr. Cardenal Arquebisbe en les seves dues darreres cartes pastorals dedicades respectivament als cursos pastorals 2013-2014 i 2014-2015.

Les transformacions que estan experimentant les grans ciutats del món obliguen a pensar, a fons, el sentit, la raó de ser i la funció que juga la parròquia en aquest escenari caracteritzat per la complexitat, la mobilitat i la incertesa.

L’acceleració dels ritmes de vida, la multiplicació de comunitats morals estranyes entre sí que cohabituen en el mateix espai urbà, la creixent desvinculació i la irrupció de noves formes de lideratges socials i polític són elements que incideixen, d’una manera directa o indirecta, en la vida de la parròquia, en la seva inserció en el món urbà, perquè la parròquia no és un element impermeable a la societat, sinó una caixa de ressonància del que s’esdevé al seu voltant, però, a la vegada, és un actor decisiu

que aspira a tenir un paper i a esdevenir una vertadera comunitat d'acollida i de sentit.

La parròquia segueix present en aquest escenari difícil de diagnosticar. Alguns consideren que és una relíquia del passat, el pàl·lid record d'una societat hegemònicament cristiana que retia culte a Déu i es penedia dels seus pecats abans de combregar. La realitat, però, fa pensar. Molts joves no hi entren mai. No han estat batejats, ni han rebut la primera comunió. La parròquia és un espai irrellevant en les seves vides; no forma part del seu imaginari col·lectiu. Molts adults hi han deixat d'entrar. No hi ha trobat el que cercaven o se n'han allunyat per fatiga o deixadesa.

Una gran part dels usuaris habituals de les parròquies (ens referim estrictament a l'Europa occidental) són persones grans que no solament participen de la vida litúrgica i ritual, sinó que, a més a més, s'impliquen generosament en les tasques socials, educatives, pastorals i administratives per convertir la parròquia en una cèl·lula viva enmig de la gran urbs. Els rectors, les dones i els ancians són la força motriu de les parròquies. Sense aquest do generós no podrien sostenir-se, ni fer tot el conjunt d'activitats que despleguen.

Alguns consideren que és essencial canviar el mode de presència cristiana en la societat de masses, que cal abandonar aquesta organització de tipus espacial i imaginar altres formes innovadores de fer present el cristianisme en el món. Argumenten que la manca de vocacions religioses i la poca participació en l'eucaristia dominical justifiquen la necessitat de canviar de model i virar cap a un nou paradigma, més lligat als segments socials i no tant al territori. Hi ha infraestructures – diuen – però no hi ha persones per omplir-les.

La finalitat primordial d'una religió com la cristiana és inserir-se en el cos social, fer-se present en la vida de les persones, respondre lúcidament a les seves angoixes i patiments a la llum de la Paraula revelada de Déu. Ser en el món, amb els seus clarobscur, és la missió d'una religió que té com a categoria teològica central l'encarnació. Ser al bell mig de la ciutat és una necessitat del cristianisme, ser-hi d'una manera amable i lluminosa és una exigència perquè la parròquia esdevingui creïble i significativa, perquè sigui l'espai de trobada íntima i personal amb Déu, l'ocasió per transcendir i escoltar la crida de Déu.

Entenem que l'existència de la parròquia al bell mig de la ciutat és un signe valuós, per si mateix, que cal subratllar i destacar. Això no vol dir que no calgui fer un esforç creatiu i audaç per arribar als col·lectius que mai no hi entren, o només esporàdicament a propòsit d'alguna celebració. El papa Francesc, a *Evangelii gaudium*, ens exhorta a sortir de nosaltres mateixos, a ser creatius i anar cap enfora, a abandonar les zones de confort per fer-nos presents en les perifèries del món. La parròquia ocupa un lloc físic de la ciutat, però esta cridada a obrir-se al seu voltant i, a la vegada, a esde-

venir un lloc significatiu, especialment en un univers on es multipliquen els no llocs o els espais de l'anonimat (Marc Augé).

La parròquia és un petita esfera d'acollida, un àmbit permeable que acull i obre les portes, especialment als grups més vulnerables de la societat. És una comunitat atenta a les necessitats de l'entorn. Ha tingut i té una funció pal·liativa determinant en aquesta tràgica crisi econòmica i social que estem patint. Molts ciutadans, creients i no creients, també fidels d'altres confessions, troben en la parròquia refugi, bàlsam, consol, la resposta eficient i eficaç als problemes derivats de la crisi. No sempre es reconeix prou aquest capital social que aporta la parròquia, però és just reconèixer-ho, així com també el que fan altres comunitats religioses en el conjunt de la societat catalana. Sense la col·laboració gratuïta de molts feligresos, sobretot dones i, generalment, d'avançada edat, no podrien desenvolupar-se les funcions socials i formatives de la parròquia.

Però l'Església, com ha subratllat amb èmfasi el papa Francesc, no és una oenagé, ni està cridada a esdevenir el tapaforats, per dir-ho amb l'expressió de Diatrich Bonhoeffer, d'un sistema econòmic que mata, com s'afirma a *Evangelii gaudium*. Està cridada a ser un lloc de consol, de refugi, un àmbit on sigui possible fer experiència de la infinita bondat d'un Déu que vetlla per cadascú de nosaltres fins i tot en la més obscura de les nits. No és un fi en si mateix, és un instrument al servei de quelcom que la transcendeix. Per això, la dimensió espiritual és bàsica, una dimensió que es tradueix en la celebració de l'eucaristia, en l'escolta de la Paraula de Déu que, com un do, se'ns regala cada dia, perquè a la llum d'aquesta Paraula, examinem la pròpia vida i orientem l'existència envers el Crist. És lloc de celebració en comunitat. Només això ja és profundament cultural en una societat caracteritzada per la fragmentació i l'hiperindividualisme (G. Lipovetsky) i per la ideologia de la rendibilitat (Chul Han) que acaba destruint el diumenge com espai dedicat a l'oració i a la contemplació. L'*homo laborans* potenciat unidimensionalment per aquesta cultura del rendiment deixa pocs intersticis per a la pregària, la meditació, l'escolta de la paraula i l'examen de consciència, capacitats pròpies de l'ésser humà com a *homo orans* que és.

La parròquia és un node social, un generador de capital ètic i social perquè genera llaços, encontres, cohesiona persones i generacions i crea vincles de benvolença. Molts ciutadans, però, veuen en la parròquia un lloc de serveis socials, però pocs ho veuen un àmbit de creixement espiritual, una esfera on sigui possible fer silenci i trobar-se sincerament amb Déu. No són pocs els ciutadans que cerquen, legítimament, en altres àmbits, el conreu de la seva vida interior, el desenvolupament del seu sentit de transcendència. La parròquia, però, no pot defallir en la seva voluntat d'esdevenir una comunitat d'acollida i de sentit.

Cal obrir les portes de bat a bat. Els processos espirituals de cada persona són comple-

xos i, de vegades, una font de sofriments i patiments emocionals que requereixen un acompanyament amb atenció i delicadesa. Molts ciutadans troben en la parròquia algú que els escolta, que dedica temps a escoltar persones que pateixen tota mena de sofriments i que esperen, amb vertader neguit, un relat versemblant que doni sentit, que curi les seves ferides, una Paraula que vertebrï el sentit de l'existència, en definitiva, una doll d'esperança que permeti afrontar les arestes de la vida quotidiana.

Per tot plegat, considerem just reconèixer el capital social i espiritual que aporta la parròquia en les nostres societats. Entenem que és bàsic ajudar els preveres en la seva difícil tasca d'acollir tothom i d'arribar a tots els col·lectius. Els laics estem cridats a fer-nos corresponsables d'aquesta missió, a aportar el bo i millor del nostre talent perquè les parròquies tinguin el vigor que desitgem i siguin focus de llum i de sentit.

El Dr. Jaume Aymar publica la biografia de Mn. Pere Surribas i Garrober

Editat per l'Ajuntament de Calonge s'ha publicat el llibre del Dr. Jaume Aymar i Ragoïta titulat *L'ànima del meu poble. Itinerari de Mn. Pere Surribas i Garrober* (Figueres, 1925 – Girona, 1999). 210 pàgines. Creiem d'interès publicar la introducció que firma Mn. Jaume Aymar, vinculat per motius familiars amb la localitat de Calonge.

“Molts calongins en guarden memòria. Quaranta anys de rector és més d'una generació. Recorden que va presidir el seu casament, que va batejar els seus fills, que va enterrar algun dels seus familiars, que els va ajudar econòmicament o que el van tenir al costat en moments de tribulació. Alguns capellans de Girona el recorden encara com “el ric”. D'altres, no s'hi van entendre i han preferit oblidar-lo. D'altres, encara, malgrat pensar diferent que ell, l'admiraven per la seva lleialtat. Però, algunes persones, el recorden amb agraïment perquè a través d'ell, de mossèn Pere Surribas i Garrober, Déu va passar per la nostra vida.

Ens podríem preguntar què va fer d'extraordinari mossèn Pere i si mereixia una biografia. Hi ha en aquest llibre una innegable dimensió d'agraïment personal envers ell i el seu ministeri: si avui sóc capellà és, en part, gràcies a ell, que em va ajudar en el meu discerniment. Però això no és tot. Em semblava que un capellà que ha estat quaranta anys servint una mateixa comunitat cristiana és un cas, si no únic, sí força singular. Que un capellà jove vicari sigui mobilitzat al nord de l'Àfrica tampoc no és freqüent. De sacerdots formats en els anys de la postguerra que van passar l'experiència del Concili, l'esdeveniment eclesial més important del segle XX, i que estiguessin atents

als marginats, als immigrants, a la pastoral del turisme, a la cultura... en trobaríem d'altres exemples. Molts com ell també han estat al costat dels seus feligresos en moments difícils... Però encara aquests arguments potser no acabarien de justificar una biografia. Què ha estat el que m'ha acabat de decidir? Mossèn Pere va escriure molt i va guardar gairebé tot el que va escriure. En el seu arxiu personal hi ha centenars de guions d'homilies, escrits a mà, amb una cal·ligrafia esplèndida, en unes petites fitxes de cartolina ben sovint reciclada. Hi ha també moltes cartes personals. Hi ha llibretes amb anotacions. Però entre tot aquest material, hi ha uns quaderns que són una joia perquè en ells l'autor ens obre la seva ànima. Si tenia algun dubte sobre l'oportunitat o l'interès d'aquesta biografia, quan vaig trobar aquests petits quaderns en el fons que custodiava el seu amic mossèn Enric Sala, els dubtes es van dissipar. Els he transcrit als apèndixs respectant força la grafia original. Especialment n'hi ha un que he titulat, evocant Joan XXII, *Diari de l'ànima* perquè és un quadern on mossèn Pere obre la seva ànima, l'ànima d'un jove de vint-i-dos anys a les portes de l'ordenació. S'hi revela una personalitat contemplativa, un amic del silenci, de la natura, del paisatge, un enamorat de Jesucrist, de Maria, un cristià de soc-rel, un místic a qui tot parlava de Déu. I uso la paraula "místic" amb el mateix sentit que l'usava Melquíades Andrés, l'historiador de la mística, desaparegut el passat mes de gener, quan deia que el místic és, senzillament, el cristià madur. Després de llegir-los vaig comprendre que sense aquests petits quaderns no s'entendria la vida, la fidelitat, la tenacitat i la trajectòria personal i pastoral del rector de Calonge.

Les biografies de capellans diocesans no sovintegen gaire: és un dèficit. Això no obstant, n'hi ha de bones. Penso en la de Ramon Muntanyola, secretari de Vidal i Barraquer; els Diàlegs d'un rector, de mossèn Salvador Cabré i Puig; la del doctor Damià Estela, un sacerdot gironí a qui, per cert, mossèn Pere va admirar, o el recull d'homilies de mossèn Modest Prats recentment traspassat. També mossèn Esteve Jou, predecessor de mossèn Pere a Calonge, ens ha deixat les seves memòries.

També hi ha obres que recullen trets biogràfics de grups de preveres coetanis. En aquest sentit, són interessants els testimonis de mossèn Joan Batlles, mossèn Antoni Pladevall i mossèn Joan Alemany, recollits en el volum *Església i país, tres testimonis*, a càrrec respectivament d'un prevere, Josep Bigordà, i de dos seglars, Albert Manent i Roser Bofill. O l'obra de mossèn Joan Subirà *Capellans en temps de Franco. Història de dotze ancians que han fet història*, on es recullen sucoses entrevistes als mossens Joan Tusquets, Pere Ribot, Antoni Torner, Josep Maria Bardés, Josep Bach, Isidre Gomà, Salvador Nonell, Ricard Pedrals, Leandre Gassó, Josep Maria Vidal Aunós, Josep Maria Juncà i Josep Dalmau, amb un pròleg del ja esmentat Salvador Cabré.

Les causes de la llarga crisi vocacional que travessa Catalunya des de fa molts anys no es poden simplificar en unes poques línies, però avui sens dubte entre elles trobaríem els impactes publicitaris que reben els joves, la navegació quotidiana per les xarxes

socials, l'emergència del pensament líquid, la florida de nous moviments, la davallada de l'Acció Catòlica, un evident creixement dels fonamentalismes, l'apatia de moltes comunitats, l'admissió al seminari d'homes adults sovint amb vides professionals fetes i hàbits ja concrets..., factors que determinen amb gran mesura l'actual perfil de les vocacions al sacerdoci i, per tant, dels capellans del segle XXI. A més avui hom detecta fàcilment un cert afebliment no sols del nombre de vocacions sinó del temps, la qualitat humana, el nivell cultural i l'equilibri emocional de molts dels candidats al ministeri.

Agraeixo de tot cor a mossèn Enric Sala les facilitats que m'ha donat per estudiar l'arxiu de mossèn Pere, a l'arxivera de Calonge, Montserrat Pérez, per facilitar-me l'accés a l'arxiu fotogràfic, així com al meu pare, Jaume Aymar Monton, que va catalogar la biblioteca Bisbe Cartaña i que va prendre nota d'aquells llibres de mossèn Pere que contenien dedicatòries, així com l'estudi que posteriorment va fer de les cartes del mossèn, a qui admirava,

Malgrat els anys discorreguts i els canvis que han sacsejat les comunitats catòliques, la fe, l'esperit de pregària, el sentit d'Església, la preocupació per a tots, especialment per als més pobres que van caracteritzar mossèn Pere Surribas, penso que poden ser encara un estímul per a les noves generacions de capellans. Per fer reviuire la flama vocacional, cal que hi hagi preveres autèntics i abnegats que, per la seva coherència, siguin veritables referents. I estic convençut que mossèn Pere Surribas va ser un d'ells. – Jaume Aymar Ragolta.

“Entre el Papado y el Sínodo”, un estudi històric del Dr. Josep M. Martí Bonet

Aquest llibre del Dr. Josep M. Martí Bonet titulat *Entre el Papado y el Sínodo. Una evolució decisiva en la historia de la Iglesia* (Barcelona 2014, 132 pags.) recull la ponència que pronuncià en el XXVIII Congrés de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya, celebrat a la Pontifícia Universitat de Salamanca del 9 al 13 de setembre de 2013, i per aquest motiu el llibre es publica en llengua castellana. El llibre ha estat editat en edició electrònica per Bubok Publishing S.L. L'edició en paper es pot demanar a l'Arxiu Diocesà de l'Arquebisbat de Barcelona, del qual l'autor n'és el director.

La fotografia escollida per a la portada del llibre té el seu missatge i la seva intenció. Reprodueix la imatge central del baldaquí de Sant Pere d'Orós (Pallars Sobirà), obra situada entre els anys 1220-1240. En aquest baldaquí la figura de Sant Pere substitueix

la del Crist, sempre present en el clàssic Pantocràtor medieval. Què indica aquest fet?

El Dr. Martí Bonet ens diu que aquest fet és un signe d'una evolució: la que es produeix en l'Església entre els segles IX i XII, per la qual s'accentua el primat del Sant Pare, com a bisbe de Roma, en detriment de la tradició col·legial o sinodal, molt present en el primer mil·lenni de la vida de l'Església, tradició recuperada pel Concili Vaticà II.

Els judicis del Dr. Martí Bonet són molt matisats i plens de seny històric, jurídic i pastoral. Sempre ha estat un defensor de la participació del Poble de Déu en el nomenament dels seus pastors, dels bisbes. Reconeix, però, que la tradició sinodal o metropolitana en el nomenament de bisbes portà a determinats abusos, com el fet que els reis consideressin que la veu autèntica del poble eren ells i que per tant ells eren els qui havien d'elegir els bisbes. Davant d'això, la "reforma gregoriana" fou una clara recuperació de la llibertat de l'Església. És l'anomenada "lluïta de les investitures", que és un dels capítols més apassionants de la història de l'Església. "Podem dir –escriu Martí Bonet– que els dos sants "Gregoris" (el Magne i el VII de la Reforma gregoriana) són les peces claus dels canvis en el dret, la litúrgia i el règim metropolità o sinodal, així com el fet que en ells queda molt envigorit el ministeri petrí".

Tanmateix, ara els temps són ben diferents. Aquest treball del canonge barceloní és de plena actualitat, perquè s'inscriu en els propòsits programàtics del Papa Francesc, el qual en repetides ocasions ha manifestat el seu propòsit d'honorar més la col·legialitat episcopal i la tradició sinodal de l'Església, donant més relleu, per exemple, a la institució del Sínode dels bisbes, creat pel beat Pau VI després del Concili Vaticà II (1962-1965). El Papa Francesc ha convocat dues assemblees del Sínode dels Bisbes en dos anys consecutius: una d'extraordinària (octubre 2014) i una d'ordinària (octubre de 2015) per tal d'estudiar els reptes de la família en el context de l'evangelització i d'aconsellar-lo davant de les possibles disposicions que es puguin prendre per a tota l'Església catòlica.

La ponència de Martí Bonet s'inscriu totalment en els propòsits del Papa Francesc, i això li confereix una especial oportunitat i una innegable actualitat. A la mateixa portada del llibre posa aquestes paraules de l'actual Bisbe de Roma: "Tots hem estat convocats a participar i a col·laborar en i amb la nostra Església, connectant amb la més primitiva tradició sinodal". El Papa Francesc declarava l'any passat (30/06/2013) que ell desitjaria que la nostra Església fos més sinodal, és a dir, més participativa i que els seus bisbes, amb ell, haurien d'exercir una col·legialitat efectiva i, per això, trobar camins de diàleg i de col·laboració, sempre en comunió amb el Bisbe de Roma que presideix també la col·legialitat i la sinodalitat episcopal a tots els nivells.

La qüestió és trobar la millor manera d'articular el primat del pontífex romà amb la

col·legialitat episcopal. Per dir-ho amb les mateixes paraules de l'autor, “es tracta de cercar fórmules vàlides històricament i en part noves amb les quals es puguin sincronitzar els dos principis, ambdós teològicament innegables, o sigui, la comunió vivificant del primat del successor de sant Pere (o el ministeri petrí) i la plena responsabilitat eclesial del col·legi de bisbes presidits pel Papa”. - J.P.

“La renovació del ministeri diaconal en el 50è aniversari del Concili Vaticà II”, per Mn. Aureli Ortín Maynou

El llibre *La renovació del ministeri diaconal en el 50è aniversari del Concili Vaticà II*, de Mn. Aureli Ortín Maynou (Centre de Pastoral Litúrgica. Barcelona, 2014, 142 pàgines) porta el següent pròleg del Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach que reproduïm a continuació:

“El diaca Aureli Ortín ha escrit i defensat aquesta tesina dedicada al diaconat en l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya. Més en concret, aquest és el títol del seu treball: *La renovació del ministeri diaconal en el 50è aniversari del Concili Vaticà II. La seva recepció en les diòcesis catalanes*.

El tema tractat en aquest treball és molt interessant i posa en relleu tres aspectes suggerents: la renovació del diaconat en l'Església, els 50 anys de la celebració del Concili Vaticà II que va renovar aquest ministeri, i la seva recepció en les diòcesis catalanes. Aquests tres aspectes omplen el contingut del treball i li donen interès i actualitat.

El diaconat ve de l'Església apostòlica. Tots recordem el text dels Fets dels Apòstols parlant dels primers set diaques a l'Església. Eren diaques per sempre i sense passar al presbiterat. Tanmateix, uns vint segles després, el Concili Vaticà II va renovar aquest tipus de diaques per exercir sempre en l'Església el ministeri diaconal. En expressió del concili, “diaconat com a grau propi i permanent de la jerarquia” (*Lumengentium* 29).

Aquesta renovació per a l'Església llatina ha estat molt important i ha demanat entendre més i millor que no obeeix a criteris organitzatius eclesials sinó a criteris sacramentals per tal d'enriquir l'Església amb els dons que li pertanyen. El cardenal Jubany ho sintetitzava amb aquestes preguntes: “¿Per què no recollir tota la gràcia del sagrament de l'orde i fer present a l'Església allò que és obra de l'Esperit Sant? ¿Per què deixar arraconat un dels graus del sagrament de l'orde, quan aquest grau mereix

tota l'atenció i és portador, indubtablement, de la gràcia de l'Esperit, per al bé de l'Església, del poble de Déu?... Aquest va ser el crit que s'escollí a les aules del Concili Vaticà II –jo hi era present- i vàrem decidir no la restauració, sinó la renovació del diaconat en l'Església, per tal que tota ella sigui com una manifestació veritablement ministerial” (*Diaconia*, circular informativa de la Comissió per al diaconat permanent i els ministeris laïcals, núm. 13, 8). Sàviament, el Concili Vaticà II deixà a criteri de les Conferències Episcopals que fos restablert l'orde del diaconat com a estat permanent de vida (cf. *Adgentes*, 16).

L'autor estudia com fou renovat pels Pares conciliaris i la legislació postconciliar el diaconat com a estat permanent per tal de comprendre més i millor què s'espera d'aquest ministeri diaconal.

Les disposicions eclesials per a renovar el diaconat existeixen. Tanmateix convé veure quina recepció han tingut aquelles disposicions. Conèixer la recepció ens permet valorar l'encert conciliar. Aureli Ortín facilita dades actuals en què apareix la recepció d'aquelles disposicions conciliaris i postconciliaris en els diversos continents del món i en diversos països d'Europa. Pels resultats oferts, podem veure que –almenys després de 50 anys- la recepció és bona.

L'autor se centra més en la recepció conciliar a Espanya i més en concret en les diòcesis catalanes. Aquí cal posar en relleu dues consideracions que també subratlla l'autor. El cardenal Narcís Jubany i Arnau, arquebisbe de Barcelona, fou l'encarregat per part de l'episcopat espanyol de presidir el Comitè per al Diaconat i l'arxidiòcesi de Barcelona fou on s'ordenà el primer diaca permanent, el 8 de novembre de 1980. Hi hagué un procés d'instauració del diaconat permanent, la creació de comissions en diverses diòcesis i la formació dels candidats, i això demanà temps. Així es comprèn que des del Concili Vaticà II fins a l'ordenació del primer diaca permanent passaren quinze anys.

La part més extensa de la tesina està dedicada a la recepció del diaconat permanent a les diòcesis catalanes. Considero que és un estudi molt interessant i pràctic per a conèixer aquesta realitat en cadascuna de les Esglésies diocesanes. Penso que és també pioner. Als diocesans aquest estudi els oferirà records entranyables en parlar de persones que han treballat en l'esmentada recepció i com s'han preparat els candidats i han estat ordenats i han exercit o exerceixen el seu ministeri diaconal.

L'autor dedica una part del seu treball a plantejar i estudiar unes qüestions que formen part integral del ministeri dels diaques permanents. Concretament, la formació inicial i la formació permanent, les funcions i missions diaconals, les relacions dels diaques amb els bisbes, els preveres i els laics, l'acompanyament de les esposes i la dimensió familiar en el cas de diaques permanents casats, els diaques permanents religiosos i

l'espiritualitat del diaca.

Totes aquestes qüestions tenen molta importància i incideixen molt directament en l'exercici del ministeri diaconal; demanarien una tesina per a cadascuna d'elles. I cal tenir present que algunes d'aquestes qüestions presenten diversos aspectes sobre els quals en tenim poca experiència, ja que és una realitat que porta a casa nostra només quaranta anys. Però no podem oblidar que són qüestions molt importants per tal de facilitar el degut i fructuós exercici del ministeri dels diaques permanents i també per a una objectiva valoració per part de tots. Cal agrair l'autor que hagi explicitat aquests aspectes de la vida i ministeri dels diaques permanents.

L'autor ofereix el resultat d'una enquesta sobre l'exercici del ministeri diaconal i quins aspectes positius i negatius en volen destacar. Els resultats són positius. Al marge de les respostes, el meu parer és molt positiu i fou un encert la decisió del Concili Vaticà II i les decisions de les Conferències Episcopals i de les Esglésies diocesanes en acollir la voluntat d'aquell concili, enriquint així les decisions amb els diaques permanents.

Aquest estudi d'Aureli Ortín posa en relleu qüestions que demanen estudi i reflexió: la formació inicial i permanent dels diaques permanents, l'edat més convenient per a la seva ordenació, fer ben compatible els ministeri diaconal amb les responsabilitats familiars dels diaques casats, els ministeris dels diaques actualment davant de la disminució de sacerdots, la possible plena dedicació al ministeri diaconal, etc. Els Directoris ja tracten aquests aspectes, però cal examinar-ho en cada Església diocesana per a cercar solucions adequades i eficients davant dels reptes esmentats.

S'ha d'agrair al diaca Aureli Ortín el seu treball en una temàtica pròpia dels nostres dies i que la seva lectura ofereix molts suggeriments per a possibles ampliacions, per tal que el diaconat que el Concili Vaticà II va instituir sigui allò que és i allò que ha de ser al servei de la *salus animarum*. Amb aquest treball podem conèixer una mica més la realitat eclesial del diaconat permanent a les diòcesis de Catalunya. Gràcies per aquest servei.

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona.”

“Clams poètics. Creure en l’esperança”, darrer llibre de Mn. Francesc Malgosa i Riera

Amb un proemi de Jordi Sanjuán i Domènech, amb un pròleg de Mn. Josep M. Rovira i Bellosó i amb il·lustracions de Magda Revetllat i Barba, s’ha publicat el darrer poemari de Mn. Francesc Malgosa, bellament editat per Claret (Barcelona 2014, 170 pàgines).

Mn. Malgosa és autor d’una extensa obra poètica i també en prosa, encara que aquesta darrera és més reduïda. Ha publicat una desena de poemaris. Per a aquest darrer li ha escrit el pròleg el teòleg Josep M. Rovira Bellosó. Pel seu interès, el reproduïm íntegrament. Diu així:

“Mn. Malgosa segueix essent el poeta apassionat que expressa amb força les seves vivències. Vol dir que és el poeta en veu alta, fins a arribar al crit (n.24), acompanyat per una retòrica de contrastos com són tot i res, la plenitud i la misèria, la vida i la mort, l’esperit i el seu cos, déu i l’home... Sobretot hi ha un contrast que en aquest llibre s’accentua: eternitat i temps, que vol dir mirada al Transcendent, tot i estar amb els peus fermes en aquest món.

Aquest és el punt en què una persona com jo, que no estic especialitzat en literatura, pot fer una introducció a un poeta. En la mida en que el poeta és profeta d’una vida més plena, jo puc assenyalar la importància que té avui un poeta religiós, un poeta/profeta.

El mateix Mn. Malgosa ha posat en relleu la importància que, en un món tecnificat, té la poesia. Ho ha fet amb textos d’autors clàssics i actuals.

Jo dispo de d’un punt de mira per a cridar l’atenció sobre l’interès que pot tenir avui el poeta religiós. La pista me l’ofereix el mateix Mn. Malgosa en la dedicació del llibre que fa al lector o lectora. Francesc Malgosa ofereix aquest “pomell de flors tardorals... abans de l’últim adéu!”.

Sí, és interessant la figura del poeta que intenta esguardar el transcendent abans del darrer adéu. “Fra cielo e terra”, diuen a Itàlia els poetes i els que no ho són: entre cel i terra hi ha un sentinella que, abans de l’últim adéu, esguarda des del temps fins el més enllà del temps. Diguem-ho clar: esguard vers Déu.

Què en treu el poeta/profeta d’aquest esguard?

1, Quelcom d’importantíssim: no sóc jo el qui pren la iniciativa de trobar Déu. És ell qui em ve a cercar: “Sóc jo, el Vivent fet Presència”, diu Malgosa en el n. 2.

2. El gust de sortir al nostre encontre és coherent amb el gest de Déu que crea el món. La meravella de l'Univers és com una primera i dèbil manifestació del Déu amagat que ens revela Jesucrist. La Creació també vol dir-nos una paraula del Transcendent, tal com diu Mn. Malgosa en la bella pàgina sobre el mar i les seves onades infinites (n. 3).

3. Déu és la Llum incrustada en l'ànima humana, proclamarà el poeta en el n. 4. És la Llum que ens guia al Regne de Déu. Obrim-li el cor i la ment i “deixem que l'esperit ens faci lliures” (n.5).

El resum de tot el trobo en una frase: “T'he posat l'eternitat en el cor”, que evoca una de les traduccions de l'Eclesiàstès 3,11. L'eternitat en el fons del “jo” fa infinits la vida i els amors. I, encara amb més contundència: “Seré, sóc, eternitat” (n. 9).

Diria que, a partir d'aquí, el poeta es dedica a reblar el clau en una sèrie inesgotable de variacions. Aquesta és la primera que trobo: “El Cosmos és la cambra on Déu i l'home s'abracen en el mar del Ser total” (n. 10).

Més i més variacions: el somni gronxa l'home cansat (n. 11). La persona és l'ésser que pregunta i respon (n.12), que vol viure de nou l'encant de la innocència infantil (n. 14, 23 i 30), la natura, el goig, la festa, la taula parada, l'origen, la mare, el mal, que mor en l'amor (n. 27)... Són variacions sobre el tema cabdal de l'encontre entre Déu i l'home.

No voldria pas cansar el lector i per això acabaré amb una remarca important. En aquest seu darrer llibre, de cara a l'infinit, Malgosa obre els ulls a les realitats noves, no només a les que acompanyaren els seus primers anys. M'ha impressionat molt, en aquest sentit, que el profeta d'ulls oberts no recordi només la revolució industrial propera a la seva infantesa (n. 32), sinó que ara obri els ulls a les curses d'armament i a “les cridòries dels especuladors financers” (n. 42). El sentinella del temps que esguarda l'eternitat té els ulls ben oberts per copsar no sols el cel i la terra, sinó també el cel en la terra del cada dia de la nostra vida.

Josep M. Rovira Belloso.”

SUMARI

Celebració de la segona fase del Congrés Internacional sobre Pastoral de les Grans Ciutat

1. Cardenals, arquebisbes, bisbes i preveres presents .....
2. Salutació del cardenal Lluís Martínez Sistach .....
3. Crònica de les vuit sessions de treball .....
4. Acte a la basílica de la Sagrada Família .....
5. Audiència i paraules del Sant Pare als congressistes .....

Prelat

Cartes: Carta sobre l'any de la Vida Consagrada. Carta invitant a una celebració a la Basílica de la Sagrada Família. Carta sobre el segon objectiu del Pla Pastoral Diocesà. Carta sobre la Vetlla de pregària a la Catedral en l'inici de l'any de la Vida Consagrada. Carta sobre els exercicis espirituals .....

Homilies i al·locucions: Homilia en les primeres Vespres del primer diumenge d'Advent, en l'inici de l'Any de la Vida Consagrada .....

Paraula i Vida: Tots Sants i el record dels difunts; Viure la fe en les grans ciutats; Junts mantenim l'Església; Francesc d'Assís, home de diàleg; La vida religiosa, al cor de l'Església .....

Comunicats de premsa .....

Articles i declaracions: Els reptes de l'evangelització de les grans metròpolis (Article a Catalunya Cristiana). Declaracions a la revista Alfa y Omega. "Dio vive nelle grande città" (Article a L'Osservatore Romano) .....

Secretaria General

Nomenaments parroquials .....

Nomenaments no parroquials .....

Institucions d'ensenyament superior .....

Cartes: Carta sobre els Exercicis Espirituals per als preveres. Carta sobre el calendari laboral 2015 .....

Religioses difuntes .....

Instituts seculars: membre difunt .....

Consell Presbiteral

Crònica de la reunió del 12/11/2014 .....

Consell Pastoral Diocesà

Crònica de la reunió del 15/11/2014 .....

Organismes diocesans

Apostolat del Mar. Delegació Diocesana d'Ensenyament. Delegació de Missions. Delegació Diocesana de Pastoral Familiar. Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada. Comissió per al Diaconat Permanent i els Ministres Laicals. Cartes del delegat del servei diocesà del catecumenat. ....

Crònica

El Telèfon de l'Esperança de Barcelona compleix 45 anys .....
Inauguració de l'any de la vida consagrada a la Catedral .....

Informació

La Medalla d'Honor de Barcelona, a Mn. Francesc Lladós .....
La parròquia, comunitat d'acollida i sentit .....
El Dr. Jaume Aymar publica la biografia de Mn. Pere Surribas i Garrober «*Entre el Papado y el Sínodo*», de Josep M. Martí Bonet .....
«*La renovació del ministeri diaconal en el 50è aniversari del Concili Vaticà II*», per Mn. Aureli Ortín Maynou .....
«*Clams poètics, Creure en l'esperança*», darrer llibre de Mn. Francesc Malgosa i Riera .....